

ELKE WEEK VERSCHIJNT EEN NIEUW COMPLEET VERHAAL



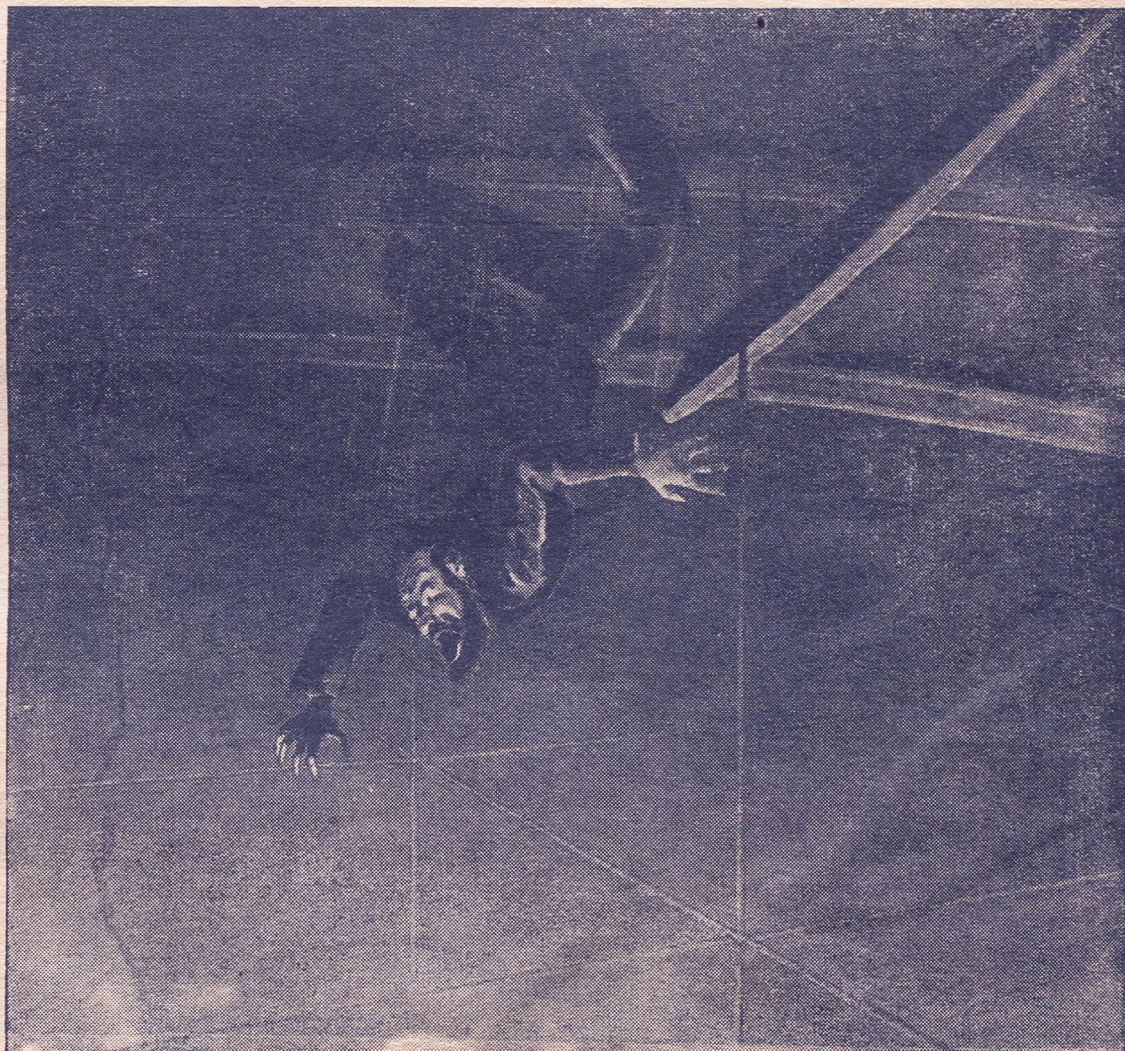
Cord Sister

genaamd
RAFFLES

DE GROOTE ONBEKENDE

CIRCUS MEDRANO

15 cent.



.....Er klonk een krankzinnige schreeuw uit den mond van den
Griek, die omlaag viel.

No. 1266.

NIEUWE SERIE

CIRCUS MEDRANO

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

HOOFDSTUK I.

EEN GEVAARLIJKE TOESTAND.

Dat Raffles de lente van het jaar 19— voor het grootste gedeelte te Parijs doorbracht, en ook een groot deel van den zomer, had tweeërlei redenen, waarvan er althans een zeer goed bekend is aan de Parijsche politie, al heeft zij van die wetenschap niet al het voordeel kunnen trekken, dat zij ervan gehoopt had, hoewel zij aan den anderen kant toch ook niet te klagen heeft, daar haar in het begin van het bewuste jaar een zeer gevaarlijk misdadiger in handen viel. De andere redenen gingen haar volstrekt niet aan, en wij vermelden ze dan ook volledigheidshalve, daar zij in geen rechtstreeksch verband staan met de plannen, welke Raffles destijds koesterde ten opzichte van een man, dien hij als zijn doodsvijand had leeren beschouwen. De voornaamste van die nevenmotieven was wel, dat hij een van zijn renpaarden, van welk dier hij zich heel veel voorstelde, wilde laten deelnemen aan den beroemden wedren te Auteuil, — hetzelfde evenement op sportgebied, hetwelk voor de vrouwen een evenement is op het gebied van Koningin Mode.

Maar op het tijdstip, waarop ons verhaal een aanvang neemt, waren de gedachten van Raffles bij heel andere zaken dan bij King Richard, den driejarigen hengst, dien hij over een paar weken reeds naar Frankrijk wilde doen overbrengen om daar te acclimatiseeren.

Het was in den vroegen morgen, toen Raffles, Brand en Henderson zwijgend bijeen stonden in een der kamers van het kleine huis in Battig-

nolles, hetwelk Raffles reeds jaren geleden gekocht had, en waar zich juist in dien nacht een zonderling drama had afgespeeld — dat aan een menschelijk wezen het jonge leven had gekost.

Op vijf passen afstand van hem op een sofa uitgestrekt, lag het lijk van een nog jonge, zeer schoone vrouw, met een trek van doodelijke ontzetting nog op het marmerbleeke gelaat.

Een laken was over haar uitgespreid, hetwelk tot aan de kin was opgetrokken.

Flauwtjes begon het daglicht door te dringen in de kamer, die zooeven het tooneel was geweest van een afschuwelijk voorval.

Een raam stond open, en de gure morgenwind deed zachtjes een der tulen gordijnen bewegen.

— Zie eens of ze nog te redden is! zeide Brand met een klank van ontzetting en het diepste medelijden in zijn stem — ofschoon hij zeer wel wist, dat diezelfde vrouw, die daar nu roerloos en bleek rustte in de armen van den dood, nog slechts weinige minuten te voren zijn eenigen, onmisbaren vriend Raffles naar het leven had gestaan, in dienst van denzelfden misdadiger, van wien wij hierboven reeds gewaagden.

En terwijl Raffles zich hoofdschuddend, langzaam naar de sofa begaf, wel wetend dat iedere menschelijke hulp hier vruchteloos was, liet Brand zich op een stoel neerzinken en aan

zijn gedachten voorbij gaan alles wat er in de laatste week was voorgevallen — een aaneenschaakeling van noodlottige gebeurtenissen, die plotseling, onverwacht een einde schenen te zullen maken aan de betrekkelijke rust, waarin de drie mannen tot op dat oogenblik te Parijs hadden verkeerd, dat wil zeggen, sinds de Griek Kyriapoulos ten tooneele was verschenen.

Hij zag hem weer voor zich, met zijn smal, beenig gelaat, zijn groenachtig fonkelende oogen, en zijn katachtige gebaren, zooals hij hem voor het eerst zag in een berucht wijnhuis niet ver van de Hallen, waarheen de Griek zich had begeven teneinde een smokkelhandel in cocaïne af te sluiten. Door een toeval was Raffles achter deze zaak gekomen, de twee mannen hadden het wijnhuis aan de achterzijde weten binnen te dringen, en zij waren er getuigen van, in een aangrenzend vertrek, hoe de kerels, die de cocaïne hadden moeten afgeven, op den Griek wilden aanvallen, teneinde hem zijn geld afhandig te maken.

Twee zwaargebouwde helpers, zeker beroepsboksers, waren den man met de groene oogen echter te hulp geschoten, en deze had kunnen ontkomen — maar niet zoo snel, of Henderson, op post staande, had hem weten te volgen, en op die wijze zijn woonplaats ontdekt — een prachtig, oud huis in Auteuil, dicht bij den oever van de Seine gelegen.

En dit was als het ware de aanvang geweest van een reeks avonturen, die Raffles bijna het leven hadden gekost.

Hij was erin geslaagd, het huis van Kyriapoulos binnen te dringen onder een vermomming, maar reeds dien eersten keer bleek hij de sluwheid van zijn tegenstander te hebben onderschat. Zijn vermomming was doorzien — en voor hij zich had kunnen verzetten, kwam hij terecht in een der kelders van het huis, en in het binnenste van een electrischen oven, waarin hij tot asch zou zijn verpulverd, wanneer Brand en Henderson hem niet bijtijds te hulp waren geschoten, en hem gewond, bloedend, bijna bewusteloos uit den oven wisten te redden.

Maar de Griek op zijn beurt had de verblijfplaats van Raffles weten te ontdekken, een klein, afgelegen huisje in Battignolles, en hij had zich bediend van de hulp van een schoone vrouw, die zoogenaamd een ongeluk kreeg vlak voor het huis en daarop naar binnen was gedragen, teneinde des nachts toegang te krijgen en Raffles en zijn helpers te kunnen vermoorden.

Maar ook ditmaal waren zijn berekeningen faliekant uitgekomen.

Het onverbidde lijke noodlot had de hand uitgestrekt naar zijn helpster, en haar doodelijk getroffen met het wapen, dat hij zelf had gesmeed.

Want Raffles had, bij een nachtelijk bezoek

aan het huis in Auteuil, waarbij hij en zijn beide makkers van de eene hinderlaag in de andere dreigden te vallen, tenslotte in een gemakkelijk te openen lade, hetgeen juist dadelijk zijn achterdocht wekte, een groot pak bankbiljetten gevonden, doortrokken van een zeer sterk en snel werkend vergif, dat zelfs bij eenvoudige aanraking met de huid een doodelijke uitwerking had. Hij nam dit pakje bankbiljetten mee naar het kleine huis, om daar naar den aard van het vergif te zoeken, sloot ze weg in een kastje dat in zijn laboratorium stond, — en dat eenglazen deur had — en de vrouw, die zoogenaamd zwaar gewond was, vond ze daar, eenige minuten voor zij de deur voor Kyriapoulos zou openen, en de ongelukkige stierf een vreeselijken dood, voor Raffles hulp had kunnen bieden, of had kunnen beletten, dat zij de vergiftigde bankbiljetten aanraakte.

Kyriapoulos was toen reeds binnengelaten. De moordzuchtige Griek was zelfs getuige van dien afschuwelijken dood, en van de plotselinge verwarring wist hij gebruik te maken, door het raam te vluchten, en zich uit de voeten te maken vóór iemand er aan had kunnen denken, hem na te gaan.

De toestand was dus nu zoo, dat Raffles het huis kende van Kyriapoulos, en deze op zijn beurt wist, waar de mannen woonden, die hij als zijn ergste vijanden moest beschouwen, terwijl toch geen van beide partijen er voorloopig aan dacht, de politie bij deze worsteling te betrekken. Want zij wisten zeer wel wat daarbij voor hen zelf op het spel stond. De politie zou natuurlijk naar getuigenissen vragen, en noch de Griek, noch Raffles konden die geven, zonder hun ware identiteit te verraden. En beiden hoopten zij, dat er zich nog wel eens een omstandigheid zou voordoen, waarin zij zonder gevaar voor hun eigen toestand, den tegenstander aan de politie konden overleveren. Voor Raffles gold dit laatste echter in veel sterker mate dan voor Kyriapoulos, die er in de eerste plaats naar haakte, den man te vernietigen, die hem zoo stoutmoedig in den weg was getreden, en wist, dat hij tot een van de rijkste en zeker de gevaarlijkste smokkelaars van allerlei verboden bedwelmingsmiddelen te Parijs behoorde.

Raffles keerde juist weder van de sofa terug, en zeide op zachten toon:

— Menschelijke hulp kan hier niet meer baten, Brand! Zij is dood — het hart heeft opgehouden te kloppen.

— Weet je heel zeker, dat het geen schijndood kan zijn? Het is toch bekend dat sommige vergiften een toestand in het leven roepen, die volkomen op den dood gelijkt, en het niettemin niet is!

Raffles schudde mismoedig het hoofd, en antwoordde:

— Dat is uitgesloten, Brand! Toen Kyriapoulos die bankbiljetten voor mij gereed legde, gebruikte hij immers een vergif dat mij moest dooden, aanstonds, binnen vijf minuten!

— Waarom is dat zoo zeker? Het kan wel zijn plan zijn geweest, je alleen maar tijdelijk bewusteloos te maken! Misschien hoopte hij wel, je naderhand weder tot bewustzijn te wekken, en je dan te dwingen, je kostbare geheimen te verraden nu hij eenmaal weet wie je bent!

Raffles had met een diepen rimpel in zijn voorhoofd toegeluisterd, ging nogmaals naar de sofa, lichtte een hand op die slap weer neerviel, en zeide toen:

— Ik weet dat ik vruchteloze moeite ga doen, maar ik wil niet dat je later zult kunnen zeggen dat ik zelfs het onmogelijke onbeproefd heb gelaten. Maar ik zou in de eerste plaats de ware samenstelling moeten kennen van het vergif, en wij hebben nu waarlijk wel iets anders aan het hoofd. Wie weet waarschuwt de kerel in zijn woede de politie, en als die ons hier aantrof in gezelschap van die doode vrouw, dan zou ze ons met het volste recht kunnen verdenken van een zware misdaad.

— Begin althans met haar een inspuiting te geven van cafeïne! drong Brand aan. Ik zal intusschen alles uit het laboratorium medenemen wat er nodig kan zijn. Laten wij tijdelijk naar het huis gaan dat je verleden week gehuurd hebt boven op Montmartre, en dat voldoende gemeubeld is om er althans een paar dagen te kunnen doorbrengen. Ik kan het denkbeeld niet verdragen, dit huis te verlaten, en daarin dat ongelukkige schepsel achter te laten. Noem het een dwaasheid — maar ik kan het niet gelooven, dat zij dood is!

— Je wilt haar trachten te redden, Brand, tegen alle waarschijnlijkheid in, en ofschoon je weet dat zij in dienst is van den man die ons wilde vermoorden?

— Ondanks dat alles! Zij is nog jong, zij stond misschien alleen onder zijn invloed, en wie weet kunnen wij wel een gewillig werktuig van haar maken, als wij haar het leven terug hebben gegeven!

Raffles dacht een oogenblik na en hernam toen:

— Ik zal doen wat je wenscht, Brand, ofschoon ik weet, zeer veel moeite vruchteloos mij op den hals te halen! Henderson, ga de auto halen, en vlug, want over drie kwartier is het geheel dag, en dan moeten wij daarginds zijn! Brand, pak het allernoodzakelijkste in. Wij mogen hier niet blijven. De grond brandt mij onder de voeten. Het is jammer dat wij dit huisje moeten prijsgeven, voorloopig, dat ons van zooveel nut is geweest, maar het gaat nu eenmaal niet anders. Die duivelsche Griek is in staat, iederen dag een anderen aanslag op ons te beramen!

De drie mannen hadden zoo vaak in gelijksoortige omstandigheden verkeerd, dat alles vlug en zwijgend geregeld werd. Iedereen wist juist wat hij te doen had, en alles werd voor het verlaten van het huis in gereedheid gebracht, alsof het wekenlang gerepeteerd was.

Henderson ging de auto halen, die in een naburige garage stond, welke dag en nacht open bleef, Brand pakte het noodzakelijkste in, en Raffles vulde het groote valies met de vermommingsen, waarvan hij te Parijs reeds een nuttige verzameling had weten aan te leggen.

Binnen vijf minuten was alles gereed, en toen droegen Henderson en Raffles, nadat deze de vrouw een inspuiting met cafeïne had gegeven, de trap af, door den kleinen voortuin naar de auto.

En achter hen sloot Brand met een zucht de voordeur, wel wetend, dat hij voorloopig niet meer zou kunnen terugkeeren in dit kleine huisje, dat hem lief was geworden, en waarin hij zich zoo veilig had gevoeld tot op dien noodlottigen nacht.

De auto was ruim genoeg om de vrouw — Jacqueline Duparc was haar naam, althans de naam dien zij aan Raffles had genoemd — bijna languit te kunnen neerleggen op den vloer, uitgestrekt op een aantal kussens.

Brand keek voortdurend naar het marmerbleeke, vertrokken gelaat, en dan haalde Raffles telkens met een flauwen glimlach de schouders op.

De rit duurde ruim twintig minuten, en toen hield de auto, door Henderson bestuurd, weder stil voor een van die oude huisjes bovenop den beroemden heuvel, die nog niet gevallen zijn onder de hand van den sloopster.

Het stond midden in een korte straat, waarvan de eene zijde gevormd werd door een tuinmuur, in het midden waarvan zich een poortdeur bevond, en die behoorde tot een eeuwenouden kloostertuin. Maar het klooster had zijn bestemming als zoodanig reeds lang verloren, en was herschapen in een groote wasscherij. De tuin was verwilderd, omdat niemand er naar omzag, en omdat de eigenaar nog altijd hoopte, den grond als bouwterrein te kunnen verkoopen.

Het was nog zoo vroeg, dat er geen teken van leven in de verlaten straat te zien viel, met haar gelijkvormige, witgepleisterde huisjes van slechts een verdieping.

Brand sprong uit de nog niet geheel stilstaande auto, met den huissleutel reeds in de hand, en vlug en ongezien wisten hij en Raffles de vrouw binnen te dragen, terwijl Henderson aanstonds weer verder reed, om de auto ergens te gaan stallen.

Toen hij een kwartier later terugkeerde, vond hij Brand naast een ijzeren ledikant gezeten, waarop het lijk was neergelegd, terwijl Raffles

bezig was in de als laboratorium ingerichte keuken, met de grootste voorzichtigheid den aard te onderzoeken van het vergif, waarin de doodende bankbiljetten waren gedrenkt.

Hiermede ging bijna een half uur heen en het was klaar dag, toen Raffles in de kamer verscheen met een klein fleschje in de hand, hetwelk een vloeistof bevatte van een zwakgroene kleur.

— Wel? vroeg Brand vol spanning, het ge-
laat naar hem opheffend.

— Het is, zooals ik al vermoedde, een plant-
aardig vergif, Brand! antwoordde Raffles kortaf.
Het werkt zeer snel, zooals je natuurlijk zelf
wel gemerkt hebt, en het moet doodelijk zijn,
tenzij de huid beschermd is door een of ander
middel — ga eens wat op zijde —

Brand was opgestaan, bleeker dan gewoon-
lijk, en zag toe, hoe Raffles de hand van de
vrouw oplichtte, ze aandachtig beschouwde, en
toen zeide:

— Het komt mij voor, dat zij de handen
voor het slapen gaan pleegt in te smeren met
een of andere crème! Wie weet — neen, vraag
mij niets, en laat mij begaan! Ik heb hier
een middel, en ik zweer je, Brand, dat dit
het eenige is, wat nog redding zou kunnen
brengen, als inderdaad het vergif slechts een
sterk bedwelmende uitwerking had gehad.

Reeds had hij uit een klein etui een injectie-
spuitje genomen, dompelde het in de licht-
groene vloeistof, zoog het vol, ontblootte de
arm van de vrouw tot aan de elleboog, drukte
de scherpe punt in de sneeuw witte huid,
en perste een hoeveelheid van de vloeistof in
de slagader.

Hij drukte het wondje behoedzaam dicht,
na de injectiespuit te hebben teruggetrokken,
keek een oogenblik naar het wit van de oogen
der vrouw, stond toen hoofdschuddend op en
zeide:

— Wij zullen ons maar niet vleien met de

hoop op een goeden afloop, Brand — Laat
haar nu een half uur alleen. Zijn er dan nog
geen teekenen van leven te bespeuren, dan is
zij verloren! In het tegenovergestelde geval zou
zij haar leven aan jou te danken hebben, want
als zij nog maar een uur in dien toestand was
gebleven, dan zou iedere poging om haar weder
tot leven te wekken, bij voorbaat tot vruchte-
loosheid zijn gedoemd.

— Ik blijf bij haar! zeide Brand kortaf.
Maar ik zal je waarschuwen, zoodra ik ook
maar het minste spoor van leven bespeur!

Raffles wierp nog een ernstigen blik op het
marmarbleeke gelaat, waarop nog de dood-
angst stond afgeschilderd, en toen ging hij
zwijgend heen en sloot de deur.

Onmiddellijk werd nu alles verricht wat er
noodig was, om het kleine huis bewoonbaar
te maken.

Raffles had het destijds gehoord onder het
voorgeven, dat hij een kunstschilder was,
en het was dus wel noodzakelijk voor de bureu,
zich daaraan te houden, en zoo was het eerste
werk van Raffles, zijn uiterlijk zoodanig te
veranderen, dat er aan zijn kunstenaarsschap
niet te twijfelen viel.

Henderson werd er op uitgestuurd, om
meubelen, schildersezels, en linnen te koopen,
maar niet dan nadat hij in een zaak, die reeds
open was, brood, boter, melk en eieren had
gekocht.

De reus kon ongeveer een kwartier weg zijn
toen de deur werd opengeworpen van de
keuken, waar Raffles zich ophield, bezig met
het vernietigen van de doodelijke bankbil-
jetten en Brand met een hooge kleur op het
gelaat en schitterende oogen op den drempel
verscheen.

— Zij leeft! begon hij, onwillekeurig fluis-
terend. Zij heeft zooeven met de oogleden
geknipperd, en haar adem gaat heel zwakjes!

HOOFDSTUK II.

EEN BONDGENOOTE.

Raffles verliet aanstonds de keuken, waarvan
hij de deur zorgvuldig sloot en volgde Brand
haastig naar het kleine vertrek, waar de vrouw
terneder lag op het ijzeren ledikant.

Een enkele blik was voldoende om te zien
dat Brand zich niet had bedrogen.

Jacqueline leefde!

Er lag een zeer zwak blosje op haar wangen,
haar trekken hadden niet meer die angstaan-
jagende uitdrukking, de oogen hadden hun

glazigen blik verloren — want zooeven had
zij de oogleden opgeslagen.

Het was echter duidelijk dat zij nog volstrekt
niets besepte van haar toestand.

Raffles was op het bed toegetreden, sterker
ontroerd dan hij wilde laten blijken, toen
hij de hand van Brand greep en zachtjes zeide:

— Als zij blijft leven, Brand, dan heeft zij
dat aan jou te danken! En ik erken volmon-
dig dat mijn haast om weg te komen uit het

oude huis haar noodlottig zou zijn geworden zonder jouw aandringen!

— Ik ben blij dat ik het zeide! sprak Brand eenvoudig. Het was een voorgevoel dat mij waarschuwde!

Raffles had een stoel bij het bed getrokken, en keek met de grootste aandacht naar het witte gelaat, waarop heel langzaam wat kleur kwam.

De oogen kregen telkens meer uitdrukking, en eindelijk bleven zij strak gericht op Raffles, en de uitdrukking van vrees kwam weer op het gezicht terug.

Even vertrokken haar lippen krampachtig alsof zij trachtte iets te zeggen, maar Raffles hief de hand op en zeide:

— Gij moet niet pogen te spreken! Kunt gij hooren wat ik zeg?

De vrouw knipte alleen maar met de oogen, als om bevestigend te antwoorden.

— Zou zij haar ledematen niet kunnen bewegen? vroeg Brand zacht.

— Neen, Brand! En dat zal nog wel een paar weken zoo blijven, moet ik vreezen! Ik vermoed dat het laagje crème of zalf, waarmee zij haar handen placht in te smeren, haar behoud is geweest, maar het vergif was dan toch nog krachtig genoeg, om een soort van verlamming in het leven te roepen, die echter, naar ik hoop, slechts van tijdelijken aard zal zijn!

De vrouw had blijkbaar alles duidelijk gehoord wat Raffles zeide, want er verscheen een uitdrukking van groote angst in haar mooie oogen, en hij stelde haar aanstonds gerust door te zeggen:

— Je hoeft geen vrees te koesteren, Jacqueline! Wij zullen alles in het werk stellen om je te redden! Je hebt je geweten met een zware misdaad willen bezwaren — maar wij vergeven het je — je hebt zulke vreeselijke oogenblikken doorleefd! Zoodra je je weder kunt bewegen, zullen wij je vrij laten!

Weer leek het alsof Jacqueline iets wilde zeggen, maar het was haar onmogelijk. Duidelijk was het te zien dat zij niets anders kon bewegen dan haar oogleden en dan nog slechts met inspanning. Ook haar lippen trilden nu en dan krampachtig, maar dat was ook alles.

Raffles voelde haar de pols, die nog uiterst zwak was, legde zijn hoofd op haar borst om naar den hartslag te luisteren, knikte haar bemoedigend toe, en zei toen:

— Ik zal een middel gereed maken, dat die doodelijke zwakte en die stijfheid der ledematen langzaam maar zeker zal genezen! Heb slechts geduld! Over een paar dagen zult gij wellicht reeds kunnen spreken, en Uw hoofd bewegen.

En voor ik het vergeet — als gij aan Uw leven hecht, dan hebt gij alle reden om dezen heer dankbaar te zijn, want hij was het die mij

overhaalde U met ons mede te nemen en te trachten, U uit den schijndood te wekken! Kom mee, Brand!

De beide mannen verlieten de kamer, die nu een ziekenvertrek zou worden, na nog een blik te hebben geworpen op de vrouw, die hen met haar oogen in het onbewegelijke gezicht zoover mogelijk trachtte te volgen.

En nu was het eerste wat de mannen deden, zoodra Henderson terug was, eenige uren te slapen, en zij hadden die rust wel verdiend.

Daarna ontbeten zij, en begonnen het kleine huis in te richten met wat er werd aangevoerd door de helpers van een winkelier in tweedehandsch meubelen, die op handkarren alles aanvoerden wat er noodig zou zijn — tafels en stoelen, bedden en matrassen, kookgerei, borden, lepels en vorken, en wat er verder onmisbaar kon worden geacht.

Maar Brand had de deur van de ziekenkamer zorgvuldig afgesloten, en daar trad dus geen van die mannen binnen, die vlug en handig de meubelen plaatsten en daarop weder vertrokken.

Zoodra zij het kleine huis weder voor zichzelf hadden, en vereenigd waren in een klein vertrek op de eerste verdieping, dat Raffles als eetkamer had aangewezen, begon hij:

— Het is nu zaak, voorzichtigheid in acht te nemen, want wij zouden wel dwaas zijn en onverantwoordelijk handelen, als wij meenden, dat Kyriapoulos den strijd als verloren beschouwt. Integendeel, meer dan ooit zal hij alles in het werk stellen om ons spoor te hervinden, ook al houdt hij zich voorloopig op den achtergrond!

— Je gelooft dus niet dat hij zal terugkeeren naar zijn huis in Auteuil?

— Dat moet dadelijk onderzocht worden, Brand — maar ik denk niet dat hij zoo onvoorzichtig zal zijn! Vermoedelijk neemt hij zijn intrek in een klein hotel, tot de eerste storm een weinig bedaard is.

— Maar denk je niet dat hij de politie naar ons huis in Battignolles zal zenden?

— Misschien!

— Maar dan zal hij de bladen lezen, en als hij daarin niets vermeld vindt van het vinden van het lijk van zijn handlangster — wat zal hij daar dan van denken?

— Dat is mij volmaakt onverschillig, Brand! antwoordde Raffles kalm. Hij moet maar denken wat hij verkiest! Wij van onzen kant echter mogen niet stilzitten, maar moeten alles in het werk stellen, om zijn spoor terug te vinden. En dan zal ik niet eerder rusten, voor ik voldoende bewijzen bijeen heb verzameld, die hem voor vele jaren in de gevangenis zullen brengen! Die man is meer dan een gevaar voor de samenleving — hij is een ware kanker! Lieden als hij moeten van het tooneel verdwijnen, hoe eerder hoe beter!

— Het zal onmogelijk zijn in een stad als Parijs! merkte Brand hoofdschuddend op. Die Kyriapoulos is bovendien een man, die over zeer veel helpers, over bijzondere hulpmiddelen — en tenslotte over grooten invloed te beschikken heeft! Het staat immers vast, dat hij vrienden heeft bij de politie, die hem beschermen!

— Dat verzwaart onze taak ongetwijfeld, maar het maakt ze toch niet mogelijk, en ik zou wel eens willen zien of de politie niet zou toegrijpen, wanneer ik haar de bewijzen letterlijk onder den neus duw!

— Zal ik aanstonds naar het huis in Auteuil gaan kijken, mylord? bood Henderson aan.

— Neen James! Want jouw gestalte valt voor dergelijke ondernemingen te spoedig in het oog! antwoordde Raffles glimlachend. Ik zal je waarschijnlijk wel op een andere manier kunnen gebruiken. Dat werkje zullen wij aan mijnheer Brand opdragen, die, behoorlijk vermoed, de zaken daarginds eens zal opnemen. Wat mij betreft — ik ga mij posteren in de buurt van ons huis in Battignolles, want ik wil weten wat daar geschiedt. En daar het huis in geen geval alleen mag worden gelaten, zoo zullen wij aan Henderson voorloopig de taak van huisbewaarder opdragen, totdat wij beiden zijn teruggekeerd.

Nadat de werkzaamheden aldus waren geregeld verlieten Raffles en Brand het huis, na zich eerst nog eens te hebben overtuigd van den toestand van Jacqueline Duparc, en nadat Raffles haar niet zonder moeite een lepel van zijn medicijn tusschen de lippen had gegoten.

Aan den voet van den heuvel van Montmartre namen zij afscheid van elkander, en gingen ieder huns weegs.

Een buslijn verbindt Battignolles met Montmartre, en Raffles behoefde dus slechts op zulk een voertuig te springen, dat hem binnen een kwartier tot dicht bij het kleine huis bracht, niet ver van de oude fortificaties.

Hij liep de stille, evenwijdig met de oude stadsmuren loopende straat in, waaraan het kleine huisje gelegen was, toen hij verrast bleef stilstaan bij het zien van een talrijke menigte, die zich verdrong voor de plek, waar zich het lage hekje van den voortuin moest bevinden.

Toen versnelde hij zijn schreden, tot hij op nieuw bleef staan, thans niet alleen verwonderd, maar ook zeer verschrikt.

Van zijn huis was niets meer over dan een puinhoop!

Hij kwam langzaam naderbij, terwijl hij nog nauwelijks zijn oogen kon gelooven, totdat het hem onmogelijk was verder te gaan, daar een cordon politieagenten, die niet zonder moeite de opdringende menigte tegenhielden,

een wijden kring had getrokken om wat eens zijn huis was geweest.

Maar hij was er toch dicht genoeg bij gekomen, om te kunnen zien, dat niet het geheele huis, maar slechts een gedeelte daarvan was ingestort, zoodat er een groot gat gaapte in den zijmuur, waardoor de beide vertrekken aan dien kant geheel zichtbaar waren, als afzichtelijke, bloedende wonden in een menschelijk lichaam.

De vloer van de eenige verdieping was scheef gezakt, enkele meubelen waren langs die helling omlaag gegleden, en lagen verbrijzeld bovenop een hoop steenen, puin en kalk.

De trap was eveneens ernstig beschadigd, en leek nog slechts aan de bovenste treden te bungelen, op het punt om ieder oogenblik los te laten.

— Nu, er is niet veel schranderheid toe noodig, om na te gaan, aan wie ik dat te danken heb! bromde Raffles voor zich heen. Mijnheer Kyriapoulos schijnt van paardenmiddelen te houden!

Hij keek eens rond, en ontwaarde al spoedig een winkelier uit de buurt, dien hij herkende, en hoffelijk aansprak met de woorden:

— Kunt u mij ook zeggen, mijnheer, wat hier gebeurd is?

— Dat kleine huis daar is vanmorgen heel in de vroegte ingevallen, mijnheer, met een verschrikkelijken slag! antwoordde de winkelier hulpvaardig, en het was duidelijk te zien, dat hij eerder aan zichzelf zou hebben getwijfeld dan te gelooven, dat die artiest met zijn verwarde, ongeknijpte haren dezelfde man was, die gedurende een week dat kleine huisje had bewoond, en die er veeleer had uitgezien als een geleerde.

— Was het een ontploffing? vroeg Raffles verder.

— Dat moet wel, maar de politie begrijpt nog niet, hoe dat dan gegaan kan zijn! De brandweer is er ook bij te pas gekomen!

— Hoe laat gebeurde het ongeveer?

— De zon was nog niet eens op, zegt de bakker bij ons in de straat, die juist aan het werk zou gaan, dus het moet wel heel vroeg zijn geweest.

Raffles bedacht met een huivering, dat de aanslag dan nauwelijks een kwartier nadat hij met zijn makkers en de vrouw het huis had verlaten, kon zijn gepleegd.

Hij had dus wel met een duivel in menschengedaante te doen!

En juist op dat oogenblik deed de ijverig snuffelende politie een ontdekking, die voor hem niet nieuw was, daar hij ze wel verwachtte, maar die aan de politie zeker heel wat te denken gaf.

Bij het wegruimen van het puin naast het huis, vond zij namelijk het verkoolde einde van een geleidingsdraad, omsponnen met zijde

van een donkere kleur, zoodat zij in de schemering onmogelijk te zien zou zijn.

Zij kon dezen draad over een lengte van meer dan vijftig meters volgen, ontdekte dat hij over een lagen muur ging, kwam zoo op een verlaten erfje of binnenplaats, en hier was ook het einde van den draad, verbonden aan een eenvoudige contactinrichting, en een kleine, draagbare accu, zooals ze veel door amateurs gebruikt worden bij het aanleggen van radio.

Er was dus een aanslag gepleegd door een man, die zelf op een veiligen afstand was blijven staan, want aan het andere einde van den electrischen draad had natuurlijk een helsche machine gezeten van zeer groote kracht.

Dit kon dus als vaststaand worden beschouwd. De vraag bleef nu slechts wie dien aanslag gepleegd had, en met welk doel!

En om dit te weten, zocht de politie met zooveel ijver, en werd zoo snel en voorzichtig de zeer groote hoop puin weggeruimd, waarschijnlijk in de veronderstelling dat men daaronder wel de lijken der bewoners zou vinden.

Raffles zag met een glimlach hoe door een commissaris van politie binnen den door de agenten afgezetten kring verscheidene buurtbewoners werden ondervraagd, die hij zeer goed herkende.

Zij moesten zeker verklaringen afleggen aangaande de persoonlijkheid van de bewoners van het huis, en Raffles wist wel, dat hun dit zeer moeilijk zou vallen, want hij en zijn metgezellen waren met niemand in aanraking gekomen, en hadden dit met opzet zooveel mogelijk vermeden.

De politie moest hier dus wel voor een raadsel staan, dat er niet gemakkelijker te ontwarren op zou worden, als men onder de puinhoopen volstrekt niets of niemand vond.

Wat het huis zelf betreft — Raffles was vast voornemens, het te gelegener tijd weder te laten herbouwen, want het was een kostbaar bezit door de onderaardsche, goed verborgen tunnel, die liep naar de ruïne van een klooster, onder den breeden ringmuur door, die Parijs aan die zijde nog steeds afsloot.

Een oogenblik vreesde Raffles, dat men bij de nasporingen misschien den geheimen toegang tot die tunnel in den kelder zou vinden, maar hij hoopte dat de ontploffing haar vernielende werking niet zoover zou hebben uitgestrekt.

Intusschen moest die Griek dus wel op alles gerekend hebben, op alles zijn voorbereid.

Na zijn vlucht had hij ergens — waar, dat was onmogelijk uit te maken — die bom, of helsche machine gehaald, met alles wat er noodig was om die tot ontploffing te brengen, zeker in de hoop, dat zijn doodsvijand het huis niet aanstonds zou kunnen of durven verlaten.

— Nu, mijnheer Kyriapoulos, het wordt

dus voor ons een strijd op leven en dood! Een van ons is blijkbaar te veel, dat is duidelijk!

En na deze zelfbespiegeling te hebben gehouden, maakte Raffles rechtsomkeert, want hij begreep wel, dat hij hier thans niets meer te zoeken had.

De politie zou zijn taak wel overnemen!

En Raffles bedacht dat hij een sterk wapen tegen den Griek in handen had, als die ooit in handen van de politie viel, en de vrouw, Jacqueline Duparc bereid zou zijn, tegen hem te getuigen. Dat laatste was echter volstrekt nog niet zeker, al hoopte Raffles vurig, dat de doorgestane, ontzettende schrik, de verraderlijke vrouw tot andere gedachten zou hebben gebracht.

En toen ging hem weer iets anders door het hoofd.

De Griek zou natuurlijk spoedig genoeg uit de bladen vernemen, dat er geen spoor van eenig menschelijk overblijfsel was gevonden onder de puinhoopen en hij zou zich natuurlijk de vraag stellen, wat er was geschied met zijn handlangster. Des te eerder zou hij dit doen, daar hij zich vol verwondering moest afvragen, wat zijn vijanden wel bewogen kon hebben, zich te bezwaren met een lijk, hetwelk hun vlucht ten zeerste zou bemoeilijken.

Hij zelf kende natuurlijk beter dan iemand de samenstelling van het vergif dat hij gebruikt had, en hij kon dus weten, dat een laagje vet of crème op de huid uitgesmeerd, in staat kon zijn de uitwerking van het vergif zoo niet op te heffen, dan toch in zulk een mate te belemmeren, dat de dood niet noodzakelijk op iedere aanraking van het vergiftigde bankpapier behoefde te volgen.

En hij was er de man niet naar, om daar geen onderzoek naar te doen! Hij zou zekerheid willen hebben, tot iederen prijs, en hij zou niet rusten, voor hij haar spoor hervonden had, of wel de zekerheid had gekregen, dat zij dood en begraven was, nadat de politie haar lijk had gevonden.

Over dit alles nadenkende, keerde Raffles weder naar het huis in Montmartre terug, waar hij alleen Henderson aantrof, die druk bezig was, het huis zooveel mogelijk schoon te maken, en die hem verraste met de mededeeling, dat de vrouw op dit oogenblik wakker was en blijkbaar nog altijd pogingen in het werk stelde, zich te bewegen. Hij was tweemaal naar haar gaan kijken, en had haar eenmaal de voorgescreven drank ingegegeven.

Raffles begaf zich aanstonds naar de ziekenkamer, en vond daar inderdaad Jacqueline in dezelfde houding uitgestrekt waarin hij haar had verlaten, met haar oogen strak op de zoldering gericht.

Haar blik ging echter onmiddellijk in de richting van de deur, waardoor Raffles bin-

nentrad en in haar oogen kwam beurtelings een uitdrukking van vrees, van dankbaarheid en van onderwerping.

Het was een wonderlijk gezicht, die groote, telkens van uitdrukking veranderende oogen in dat overigens volkomen onbewegelijke, nog zeer bleeke gelaat.

Raffles was naast haar komen zitten, vatte haar pols, bekeek het oogwit, en zeide toen op bemoedigenden toon:

— Gij moet nog wat geduld hebben, Jacqueline! Maar ik geloof stellig, dat gij den dans zult ontsnappen, al heeft het maar heel weinig gescheeld. Ik zeide U reeds dat gij dat in hoofdzaak te danken hebt aan mijn vriend, die niet wilde gelooven dat gij werkelijk dood waart.

De oogen van de vrouw werden vochtig en er verscheen een uitdrukking in, waarvan de beteekenis niet te miskennen viel. Zij deed de grootste moeite om haar lippen te bewegen en iets te zeggen, maar het wilde niet gelukken.

— Gij moogt U niet te zeer inspannen! zeide Raffles vriendelijk. Alles moet geleidelijk gaan.

Er kwam een vragende uitdrukking in de oogen van de vrouw en Raffles begreep eerst niet wat zij wilde, totdat hij begreep dat zij waarschijnlijk naar den toestand van haar medeplichtige wilde vragen.

— Hij is gevlucht, en drie kwartier later heeft hij mijn huis opgeblazen! antwoordde Raffles hard. Maar hij zal het bezuren, dat zweer ik!

Een oogenblik gingen de mooie oogen dicht, en toen zij weer open gingen, lag er een uitdrukking in van afschuw en groote vrees.

— Zijt gij bang voor dien man? vroeg Raffles. De oogen zeiden ja!

— Bevindt gij U in zijn macht? Heeft hij gezag over U? Moet gij doen wat hij beveelt?

De oogen waren een en al bevestiging van die vragen.

— Zoudt gij het waardeeren, als ik mijn best deed, U aan de macht van dien man te ontrukken?

De oogen leken het nu wel uit te schreeuwen: Ja, dat zou ik!

— Dan zullen wij eens over deze zaak praten, zoodra de stembanden U weder den dienst bewijzen! zeide Raffles glimlachend, en voor het overige moet gij slapen, steeds maar slapen, want slaap is voor U een ware balsem.

Heel even legde hij zijn koele hand op het gladde voorhoofd van de vrouw en toen wendde hij zich af, en verliet het vertrek weder.

Des avonds laat pas keerde Brand terug, en kwam rapport uitbrengen. Hij had bijna den geheelen dag besteed aan de bespionneering van het oude heerenhuis in Auteuil, en had niets kunnen ontdekken. Er was geen spoor

van leven meer daarginds. De beide helpers van den Griek hadden het dus ook tijdelijk verlaten. Wel echter had hij een paar malen, telkens op een andere verdieping, een oud mannetje meenen te zien, dat hij voor een huisbewaarder aanzag. En die meening bleek ook juist te zijn, toen hij het er laat in den middag eindelijk op waagde, aan te bellen.

Het mannetje had hem te woord gestaan en hem verklaard dat mijnheer op reis was gegaan, zonder te zeggen wanneer hij terugkeerde, en dat hij last had gekregen, op het huis te passen. Brand had het mannetje eens goed opgenomen, maar kon niets bijzonders aan hem zien, en was weder naar zijn uitkijkpost teruggekeerd.

— Dat oude mannetje kon wel eens een handlanger zijn geweest! merkte Raffles droogjes op, toen Brand zweeg. Ben je althans volkomen zeker, dat je niet bent nagegaan?

— Volkomen! Dacht je dat je met een kind te doen had? riep Brand verontwaardigd. Want mijn redeneering was, dat de Griek op zijn beurt ook wel iemand bij het huis zal hebben geposteed, die in opdracht heeft, op iedereen acht te geven, die zich wat opvallend lang in de buurt ophoudt — en dat laatste kan zeker wel van mij gezegd worden, want ik ben minstens zeven uur in Auteuil geweest. Maar ik heb mijn maatregelen zoodanig genomen, dat ook de slinkste speurhond mij onmogelijk had kunnen nagaan! Het ging heel gemakkelijk! Ik ben eenvoudig de Seine overgestoken in een roeibootje, en dat is de beste gelegenheid om zich te overtuigen, dat men niet gevolgd wordt!

— Dat heb je knap gedaan, Brand! En nu moet ik je op mijn beurt tot mijn spijt mededeelen, dat onze man het kleine huis in Battignolles heeft opgeblazen, zoowat een kwartier nadat wij het verlaten hadden!

En Raffles deelde den verschrikt toelustenden Brand mede wat er geschied was.

Het verdere van den dag verstreek met het plaatsen van de meubelen en het inrichten van de eenvoudig gemeubelde kamers, een nieuwe dag brak aan, de vrouw werd verpleegd, zij ging merkbaar vooruit, weer viel de avond, een tweede dag rees, en juist toen de drie mannen den avondmaaltijd gebruikten hadden en Henderson eens naar de vrouw was gaan zien, keerde de reus haastig weer terug, voor zijn doen opgewonden, en riep reeds op den drempel:

— Zij spreekt, mylord! En zij verzoekt mij om U te roepen!

Raffles was in een oogenblik de trap op, trad de zwakverlichte ziekenkamer binnen, schakelde nog een paar lampen in, en trad vlug op het bed toe.

De vrouw kon, al was het dan met moeite,

het hoofd bewegen, en zij sprak met een zwakke stem, die als heel uit de verte kwam:

— John Raffles, ik wilde met je spreken

en je zeggen, dat ik mijn leven verschuldigd ben aan jou en je vrienden, en dat ik van dit tijdstip af aan je bondgenootte wil zijn!

HOOFDSTUK III.

HET CIRCUS MEDRANO.

Raffles was onmiddellijk naast het bed komen zitten, en hij zag aanstonds dat de eigenaardige porceleinachtige tint van het oogwit geweken was en plaats had gemaakt voor een natuurlijke kleur. De pupillen waren niet zoo overdreven groot meer, en langzamerhand begonnen de trekken van het gelaat iets van hun strakheid te verliezen.

— Zeg me wie je bent, Jacqueline! begon hij zacht.

— Ik ben een artieste. Ik was rekwerkerster — boven het net! Een jaar geleden trad ik nog op. Toen heb ik Kyriapoulos leeren kennen. Gij hebt zijn groene oogen gezien — zij zijn verschrikkelijk!

Er liep een rilling over het bleeke gelaat van de zieke, en zij vervolgde, even de oogen sluitend:

— Met die oogen wist hij mij te bedwingen. Geloof mij — het is zoo! Ik kon mij onmogelijk tegen hem verzetten, ik was zoo zwak als een kind! En nu nog — ik weet niet — als hij mij zou aanzien met zijn basiliskblik — ik geloof dat ik opnieuw zou gehoorzamen, omdat ik niet anders kan!

— Wij zullen U tegen hem weten te beschermen! zeide Raffles eenvoudig. Ga door.

— Ik werd al spoedig zijn willoos sujet! Hij kon met mij doen wat hij wilde. Ik weet zeker dat hij me wel eens in slaap heeft gebracht om mij dingen te laten verrichten, waarvan ik mij later onmogelijk iets heb kunnen herinneren. Hij is een duivel — een gewetenloos mensch — met een zwarte ziel, en ik huiver als ik er aan denk, dat ik zijn slavin was! Ik weet alles wat hij tegen U ondernam en zoover kwam het met mij, dat ik mij niet eens verzettede! Erger nog — ik stemde aanstonds lachend toe, verworpinge die ik ben, om hem te dienen bij zijn wraakplannen tegenover U!

— Zulke dingen komen wel meer voor, Jacqueline! zeide Raffles zuchtend. Maar hij wist zijn dienaar goed uit te kiezen, die ellendeling, want nooit zou ik geloofd hebben, dat je ons zoudt willen verraden, toen we je daar zoo bleek en schijnbaar zwaargewond op de

straat vonden liggen en je ons huis binnendroegen!

— Ik moest! Ik kon niet anders! Ik dacht er zelfs niet aan, mij te verzetten! steunde de vrouw, terwijl er brandende tranen in haar oogen kwamen. Ik beroem er mij volstrekt niet op dat ik altijd braaf ben geweest. Maar bepaald slecht was ik toch niet, waarlijk niet, totdat die man mij in zijn klauwen kreeg. Ach, het was zulk een vreeselijk leven! Soms dacht ik er aan, hem te ontsnappen — mij van hem te bevrijden — maar ik kon het niet, het bleef altijd bij een zwakke poging, die van te voren tot mislukken veroordeeld was. Ik heb dat verhaal van de kleine vogeltjes, die verlamd worden door den blik van een slang, vroeger steeds voor een fabeltje gehouden — maar nu weet ik dat het waar is! Kunt gij mij vergeven wat ik gedaan heb, Raffles?

— Ik vergeef het je, Jacqueline! antwoordde Raffles eenvoudig. Je hebt aan den rand van het graf gestaan, je hebt doodelijke angsten doorleefd, toen het je duidelijk werd dat je vergiftigd was door zijn toedoen, en daarmee acht ik je ruimschoots gestraft! Maar wat je aanbod betreft om onze bondgenootte te zijn — dat mag en dat wil ik niet aannemen!

— Ik smee je er om, Raffles!

— Neen Jacqueline! Nog nimmer heb ik willen toestaan dat een vrouw mij hielp bij het werk dat ik moet volbrengen, en ik wil alleen blijven — alleen met mijn beide vrienden! Het zou te dwaas zijn, als je, eenmaal ontsnapt aan dien helschen schurk, je leven zou moeten doorbrengen als medepligtige van een dief, een inbreker!

— Zeg dat niet! Ik weet immers heel goed wie je bent! Ik heb veel van je gehoord! Anderhalf jaar geleden was er bij het circus Medrano een clown, die tranen in de oogen kreeg als hij over je sprak! Hij heeft je gekend, en je was zijn beschermengel — dat waren zijn eigen woorden! Hij heette Guido Caroli.

— Ik herinner mij hem! zeide Raffles glimlachend. Hij was een brave kerel, die mijn hulp ruimschoots verdiende. Ik meen dat het

om zijn dochttertje ging dat ik juist bijtijds heb kunnen redden. Spreek daar niet meer over. En praat nooit meer over je aanbod! Ik neem het alleen aan, voor zooverre het den strijd betreft tegen den Griek — tenminste wanneer jij me daarin wilt helpen!

— Ik smeeek er U om! hernam de vrouw, terwijl zij een aandoenlijke poging deed, de hand van Raffles te grijpen, waarbij haar vingers schokkende bewegingen maakten.

— Dat blijft dus afgesproken! Wij zullen bondgenooten zijn — totdat die man zijn gerechte straf ondergaat! En nu wil ik niet dat gij meer praat, want het heeft U zeer ingespannen! Ga nu rustig slapen. Het komt mij voor dat gij veel spoediger genezen zult zijn dan ik durfde hopen; als het zoo blijft doorgaan, zult gij misschien reeds over drie of vier dagen in staat zijn om te loopen, en dan zullen wij eens zien wat wij voor U doen kunnen. Waart gij nog onlangs aan het circus?

— Waar ik kon heb ik telkens een engagement aangenomen! Meestal met mijn vorige partners, twee Noren, met wie ik een nummer maakte. Wij traden op onder den naam van „De Drie Zwaluwen.”

— Maar dan heb ik U zien werken! riep Raffles verrast. Zijt gij misschien eenige maanden geleden gelegen opgetreden in Stockholm?

— Ja, in het Circus van Dassy! antwoordde Jacqueline op levendigen toon. Maar hij — Kyriapoulos, was daar ook, en hij had er een bepaald doel. O, maar als wij hem terugvinden — dan moet er een einde aan worden gemaakt. Ik zou het niet overleven, als ik opnieuw in zijn macht viel!

— Dat zullen wij voorkomen, Jacqueline! En slaap nu, om krachten te winnen voor den strijd, die misschien lang en moeilijk zal zijn!

Hij gaf haar heur drank in, trok het dek tot bij haar kin op, want het was des nachts koud, knikte haar nog eens toe, en verliet de ziekenkamer.

Op de gang stond hij een oogenblik stil en mompelde:

— Zij is juist het type van de vrouw die zich blindelings onderwerpt aan mannen van zijn type! En ik moet vreezen, als zij hem onverwachts zou terugzien, zonder dat ik er bij was, — dat hij zijn macht over haar zou hernemen, zonder dat zij in staat zou zijn om zich te verzetten. En juist haar getuigenis hebben wij noodig om hem zijn gerechte straf te doen ondergaan.

Er waren omstreeks vier dagen na dit onderhoud verlopen, toen Jacqueline voor het eerst kon opstaan, en, steunend op de schouders van Raffles en Henderson, voetje voor voetje eenige passen kon doen in het vertrek, totdat zij, met een gebaar van aandoenlijke hulpeloosheid, de armen om hun halzen sloeg, en met een flauw glimlachje zeide:

— Nu is het genoeg geweest! Ik kan niet meer! Mag ik wat in dien grooten stoel zitten?

De twee mannen droegen haar naar den reeds gereedgezetten stoel bij het venster, vanwaar zij een heerlijk uitzicht had over bijna gansch Parijs tot ver over de Seine, met heel in de verte de wazige silhouetten van Eiffeltoren.

Het was op denzelfden avond, dat Raffles en Brand voor het eerst weder zouden uitgaan sedert langen tijd, en zij hadden besloten een bezoek te brengen aan datzelfde circus Medrano, waar Jacqueline Duparc als trapezewerkster triomphen had gevierd.

Het circus is gelegen aan de Place Pigalle, op nauwelijks tien minuten gaans van het kleine huisje boven op den heuvel.

Het was te dien tijde nog altijd een soort bedevaarthuis voor de echte Parijzenaars, die er henen gingen om de beroemde clowns, de drie Fratellini's te bewonderen!

Zij overtuigden zich, zooals zij steeds deden voor zij het huis verlieten, dat hun vermomming niets te wenschen overliet, lieten Jacqueline over aan de zorg van den braven reus, en daalden te voet af naar het zooeven genoemde plein, dat reeds straalde van licht.

Een onafgebroken stroom menschen ging de breede deuren van het beroemde Circus binnen, en Raffles en Brand sloten zich hierbij aan, en zaten een oogenblik daarna op hunne besproken plaatsen, die zich bevonden in de bovenste rij van de klapstoelen, voor de dure loges, waar het fonkelde van juweelen, en waar het zacht glansde van lichtkleurige avondjaponnen.

Het was dien avond zeer vol, want er traden verscheidene sterren op.

De beide vrienden volgden de verrichtingen van de clowns, de paardrijders en acrobaten met groote aandacht, als beminnaars van de sport, totdat het net gespannen moest worden voor het laatste nummer voor de pauze, hetwelk door alle artiesten als het beste van het geheele programma wordt beschouwd.

Vlak naast hen, bovenaan het trapje, waren twee pikeurs bezig, het net aan de ijzeren ringen naar zich toe te trekken, toen Raffles duidelijk de een tot den ander hoorde zeggen, in het Engelsch:

— Daar zit hij al weer! Dat is nu de zevende maal, en altijd op dezelfde plaats! Hij schijnt het niet gauw op te geven!

Onwillekeurig volgde Raffles de richting van 's mans blik en hij kreeg een schok, toen hij in een van de loges, vlak tegenover de stallen, op de eerste rij Kyriapoulos zag zitten.

Hij droeg nog altijd zijn valschen, zwarten baard, die Raffles aanstonds was opgevallen, reeds bij zijn eerste bezoek aan den cocaïne-smokkelaar. Hij was in rok en keek op dat oogenblik juist rond met zijn eigenaardig

lichtende, violetgroene oogen, tot zijn blik toevallig dien van Raffles ontmoette.

Het was echter duidelijk dat hij hem niet herkende met zijn lang, blond haar en zijn warrig kinbaardje, want aanstonds zwierven zijn blikken weer verder, totdat hij zijn programma nam, en dat begon te bestudeeren.

Toen werd de aandacht van Raffles weer afgeleid door wat de andere pikeur ten antwoord gaf:

— Hij heeft toch geen schijn van kans bij haar, daarvoor durf ik mijn hand wel in het vuur steken! De kleine Annita heeft heel andere plannetjes, en hij verveelt haar met zijn bloemen en zijn cadeautjes!

— Hij is in de pauze niet uit den stal te slaan! zeide de eerste pikeur weer, tamelijk luid sprekend, en zeker in de overtuiging, dat het Fransche publiek om hem heen hem toch niet zou kunnen verstaan. Als ik de directeur was, dan gooide ik er al die in den weg loopende, rijke kwasten uit! Heb je ooit zulke gemeene groene oogen als van dien vent gezien?

— Je hebt gelijk, en ik kan mij begrijpen dat Annita niets van hem moet hebben. Maar dat hij het niet opgeeft — dat snap ik niet.

— O, hij zal zeker blijven verschijnen zoo lang als zij optreedt! zeide de andere man schouderophalend, terwijl hij bezig was het einde van het net stevig vast te maken, nadat beiden het zoo strak mogelijk hadden aange-trokken.

Een oogenblik daarna daalden zij vlug het trapje weer af, want reeds had de muziek boven de stalingangen een slepende wals ingezet, en het volgende oogenblik huppelden vier in paars tricof gestoken acrobaten te voorschijn, drie mannen en een vrouw, die sierlijk bogen, en zich toen lenig en bevallig eerst op het net, en vandaar langs touwladders en knopenkoorden, naar hunne trapèzes daarboven werkten.

De sterkschijnende elektrische lampen werden opgetrokken, daar zij in den weg hingen, en hun melkwitte stralen goten zich uit over de sierlijke gestalten, die popperig klein leken daar heel in de hoogte, en naar alle kanten knikten, terwijl zij hunne handen insmeerden met hars.

Het volgende oogenblik reeds zweefden zij beurtelings door de lucht, rank en luchtig als duiven, lieten de trapèzes los, maakten salto's, grepen elkander bij de handen en voeten, terwijl het publiek ademloos omhoog staarde, gevangen in den ban van dat sierlijke schouwspel, hetwelk de gedachte aan doodsgevaar zelfs niet deed opkomen.

Nu en dan wierp Raffles een blik in de richting van de loge, waar hij Kyriapoulos had zien zitten, en toen zeide hij heel zacht tot Brand, die strak omhoog keek:

— Nu is het zaak om hem niet uit het oog te verliezen, mijn jongen!

— Over wien spreek je? vroeg Brand verbaasd.

— Maar heb je dan niet verstaan wat die pikeurs zeiden?

— Geen woord!

— Wel, in de tweede loge van den hoofdingang, op de eerste rij, zit onze vriend, den Griek!

Brand bedwong met moeite den schreeuw van verbazing die hem naar de lippen drong, en zeide toen op gedempten toon:

— Je hebt gelijk! Nu, dat is bijzonder brutaal van hem!

— Waarom? Hij waant zich op het ooggenblik nog onaantastbaar! Je kent hem niet, als je gelooft, dat hij nu als een mol in zijn hol zal wegkruipen, alleen omdat wij den dans ontsprongen zijn, en hem het vuur na aan de schenen zullen leggen! Hij verkeert in de meening, dat wij hem nog niets kunnen doen. Ik behoef je zeker niet te zeggen dat hij er wel voor gezorgd heeft, alles wat tegen hem zou kunnen pleiten te vernietigen, ieder spoor van briefwisseling met zijn medeplichtigen in den smokkelhandel!

— Maar hij is toch doorzien door die medeplichtigen! Wij hebben het toch zelf bijgevoond, hoe hij onderhandelingen met hen voerde in het wijnkroegje bij de Hallen?

— Hij weet wel dat die schobbejakken zich nog wel eens zullen bedenken, alvorens zij hem verraden! antwoordde Raffles schouderophalend. Dan zouden zij immers hun eigen glazen inwerpen. Zij zouden niet alleen de kip met de gouden eieren slachten, maar ook zichzelf in een zeer lastig parket brengen, daar ook zij dan natuurlijk zouden worden aangeklaagd. En luister nu eens! Dit is de zevende avond, dat Kyriapoulos hier komt, steeds in diezelfde loge.

— Waarom?

— Er schijnt hier een sterke magneet te zijn, die hem onweerstaanbaar aantrekt! Ook dat hoorde ik uit den mond van die beide pikeurs!

— Een vrouw? vroeg Brand op een toon van ongelooft.

— Dat schijnt zoo! Maar misschien komt hij nog wel om iets anders hier! Wie weet wil hij zich overtuigen, of Jacqueline is teruggekeerd!

— Terwijl hij moet gelooven aan haar dood? zeide Brand verbaasd.

— Die dood moet voor hem juist allesbehalve vaststaan, nu hij nergens in de bladen ook maar de geringste aanwijzing daarvan heeft gevonden. Zijn redeneering moet zijn, dat wij niet de minste aanleiding hadden, om voor de begrafenis van de vrouw te zorgen, en nu haar lijk nergens werd gevonden in al die

dagen, nu moet hij wel tot de overtuiging komen, dat zijn vergift niet krachtig genoeg gewerkt heeft, en dat zij slechts schijndood was. In dat geval echter moet zij natuurlijk wel in de eerste plaats er op bedacht zijn, voor haar dagelijksch brood te werken, en waar zou haar weg haar dan eerder naar terugvoeren dan naar het circus, waar zij nog pas kort geleden optrad?

— Je hebt waarlijk gelijk! mompelde Brand zachtjes. Dan hoop ik maar dat hij haar niet ontijdig te zien krijgt, want hij kon zich wel eens afvragen, of de vrouw nog altijd even onderdanig was als vroeger, en hem even blindelings zou gehoorzamen! In het tegenovergestelde geval, als hij moest meenen dat zijn doodsvijanden erin geslaagd waren, haar tot desertie te bewegen, kan hij haar alleen maar beschouwen als een uiterst gevaarlijke tegenpartij, een van de zeer weinigen, die het in handen hebben, hem in de gevangenis te helpen —

— Die redeneering is ook de mijne, Brand, hernam Raffles ernstig. Meer dan iemand anders heeft hij het recht om te zeggen: „wie niet vóór mij is, die is tegen mij”. In ieder geval — wij hebben hem nu, en wij zullen hem niet uit het oog verliezen! Begeef je onmiddellijk naar den omgang van de eerste verdieping achter de loges en tracht hem ongemerkt te volgen.

Zij hadden hun gesprek op gedempten toon en in het Engelsch gevoerd, en hadden er niet eens op gelet, dat het nummer van de vier luchtacrobaten reeds bijna beeindigd was.

En Brand was juist opgestaan om zijn opdracht te gaan vervullen, toen hij, na even te hebben rondgezien, weer ging zitten, en lakoniek zeide:

— Hij is al weg!

Raffles wendde met een ruk het hoofd om; het was waar, de Griek had zooveel zeker zijn plaats verlaten.

Het nummer eindigde onder een daverend applaus, de acrobaten daalden weder van hunne hooge platforms af, bogen, en verdwenen achter de gordijnen van de stallen, en nog altijd was Kyriapoulos niet teruggekeerd.

In de pauze maakten de vrienden een rondgang door de stallen, in de zwakke hoop, dat zij hunnen man daar misschien zouden aantreffen, maar ook in die verwachting werden zij bedrogen.

En toen zij hunne plaatsen weder hadden ingenomen, en de mooie schoolrijdster Miss Arabella reeds op haar schimmel ronddraafde, toen was Kyriapoulos er nog altijd niet, en na enkele oogenblikken zeide Raffles:

— Het is nu wel duidelijk, Brand — hij kwam hier volstrekt niet om een of andere circusster, althans niet in de eerste plaats, maar om zich te overtuigen dat zijn vroegere

helpster niet tot haar vorig beroep is teruggekeerd.

— Maar daarvoor behoefde hij zich toch niet zooveel moeite te geven! Dat heeft hij slechts te vragen aan den directeur!

— Dat is voor een voorzichtig man als hij niet voldoende! Zij kon immers, uit vrees van weder met hem in aanraking te komen, wel een geheel anderen naam aan den directeur hebben opgegeven! Zij kon een pruik hebben opgezet, of heur haar geverfd — en met al die dingen houdt hij rekening. Nu, voor vanavond is de zaak in elk geval mislukt. Morgen zullen wij misschien gelukkiger zijn! Want wij komen terug, Brand, en dan zal ik je nogmaals moeten verzoeken hem tersluiks te volgen. Maar ditmaal moet je voor een motorfiets of voor een kleine, snelle auto zorgen, want hij zal natuurlijk wel niet naar zijn huis loopen!

— Je zult natuurlijk Jacqueline beletten, naar het Circus Medrano terug te keeren?

— Ik zal er integendeel bij haar op aandringen, dit zoo spoedig mogelijk te doen, mijn waarde! antwoordde Raffles bedaard. Zij moet het lokaas zijn, dat dien schurk binnen ons bereik brengt!

— Er is iets veel eenvoudigers! Laat hem, als hij morgen in zijn loge komt, eenvoudig arresteeren, en dan zal zij wel getuigen, naderhand!

— En op welken grond zou die arrestatie moeten plaatsvinden, Brand?

— Zendt een anoniem schrijven aan de politie, en klaag hem aan van cocaïnesmokkel!

— Vergeet je dan, dat die man bij de politie invloedrijke beschermers heeft? Als ik wist wie dat waren zou het wat anders zijn, maar nu ik in het onzekere tast, en niet zeker weet of dat anonieme schrijven in handen zou komen van den verkeerde — zal ik dat middel liever niet toepassen. En toch zou ik er wellicht toe overgaan, als ik niet een reden had, en een zeer belangrijke, om er de politie voorloopig buiten te houden, Brand.

— Welke is die reden?

— Hij is schatrijk! Laten wij dat toch vooral niet vergeten! En als hij eenmaal gearresteerd is, kunnen wij er niet aan denken, hem ader te laten!

— Maar mij dunkt dat wij dat al gedaan hebben in dien nacht, toen je zijn brandkast opende!

— De buit loonde weliswaar de moeite, Brand — maar wij veroverden toen niet het honderdste gedeelte van wat hij inderdaad bezit. Hij heeft kostelijke diamanten, een heele verzameling, maar waar die op het oogenblik zijn, weet ik nog niet! Misschien is Jacqueline daar beter van op de hoogte.

En al zou ik haar niet bij mij willen houden voor al het geld van de wereld — al wijs ik

haar bondgenootschap bij onze kleine ondernemingen van de hand — deze inlichting kan zij mij althans wel verschaffen.

— Maar wat is dan eigenlijk je plan?

— Hem in slaap te sussen, hem weder hierheen te lokken, hem te doen gelooven dat hij het oude leventje met Jacqueline kan hervatten, hem in onze netten te lokken — en hem tenslotte zoo kaal te plukken, als het met mogelijkheid maar gaat.

— Begrijp je niet dat de vrouw dan weder in groot gevaar gaat verkeerden?

— Neen, want wij zullen voortdurend in hare nabijheid zijn!

— Voortdurend?

— Onophoudelijk! Want wij zullen ons bij den directeur aanmelden voor een baantje, en wij zullen het wel krijgen ook! Je beenspieren zijn toch nog krachtig en lenig?

— Worden wij rekwerkers? vroeg Brand, wiens oogen waren beginnen te glinsteren.

— Of iets van dien aard! antwoordde Raffles schouderophalend. De hoofdzaak is, dat wij voortdurend om en bij haar kunnen zijn, zoo niet allen, dan toch een van ons! En dan zullen wij het wel zoo aanleggen, dat wij dien verschrikkelijken Griek in een afgelegen hoekje... een paar woorden zeggen! Ik stel mij niet voor, geheel Parijs te bevrijden van de plaag van het cocaïnegebruik, maar iedere smokkelaar die verdelgd wordt, is zooveel gewonnen op den vijand, en laten wij nu maar opstappen, want heeren in smoking die kikkers eten, en een juffrouw die twee gedresseerde zeehonden vertoont, vallen niet in mijn smaak! Wij zullen spoedig het goede bericht aan Henderson gaan overbrengen! Hij zal verrukt zijn, de brave kerel! Het is juist een kolfje naar zijn hand.

HOOFDSTUK IV.

NIEUWE NUMMERS.

Er was omstreeks een week verlopen na den plotseligen terugkeer van den Griek, en al die zeven dagen was des avonds Raffles, Brand of Henderson naar het Circus gegaan, alleen maar om zich te overtuigen of Kyriapoulos er was.

En de gevaarlijke misdadiger had geen enkelen avond overgeslagen en telkens was hij weggegaan, midden onder het nummer der luchtacrobaten, of althans dadelijk na afloop daarvan. En hij had ook waarlijk aan een enkelen blik voldoende om zich te overtuigen, dat die zeer groote, tamelijk zwaargebouwde, blonde vrouw, naar alle waarschijnlijkheid een Duitse, niets gemeen had met de zwartharige, zwartoogige, slanke Jacqueline, die op een kilometer afstand reeds door haar gang haar Latijnsche afkomst verried.

Het was dus wel duidelijk dat Kyriapoulos zich ongerust gevoelde, en er hoe langer hoe zekerder van werd, dat zijn voormalige helper nog moest leven, anders zou hij zich niet zoo hardnekkig blijven overtuigen, of zij niet weder optrad.

En het was op den achtsten dag dat Raffles binnentrad bij Jacqueline, die voor het raam van haar vrijwillige gevangenis zat, bezig met een handwerkje, en die dadelijk opsprong, en op Raffles toeging met de woorden:

— Ik heb U gisteren den geheelen dag niet gezien, Raffles, ik begon ongerust te

worden! Je moet er niet boos om zijn, maar ik heb je als een vriend leeren beschouwen! Nu besef ik pas, nu ik van uit dit raam over geheel Parijs kan zien, dat baadt in het zonnelicht, hoe schoon het leven is, en hoezeer ik er aan gehecht was, en hoeveel dank ik je schuldig ben, dat je het mij hebt hergeven!

Raffles keek haar een oogenblik onderzoekend aan, haar zachtjes bij de handen vattend en zoo naar het licht wendend, knikte vergenoegd, en vroeg toen plotseling:

— Zou je in staat zijn, Jacqueline, om op je handen te loopen?

— Op mijn handen loopen? herhaalde de jonge vrouw heel verbaasd. Je maakt er zeker een grapje mee?

— Ik spreek in vollen ernst! Je ziet er volkomen gezond uit, maar natuurlijk heeft je lenigheid en je kracht geleden door je bedlegerigheid! Geloof je dat een korte oefening voldoende zou zijn, om je weder te maken, zooals je vroeger was?

Jacqueline keek hem met haar donkere oogen nog altijd verwonderd aan, en hernam toen:

— Waarom vraag je dat alles?

— Maar heb je dan niet aan je toekomst gedacht? Ben je dan niet van plan je vorig beroep weer op te vatten?

De vrouw keek een oogenblik strak naar den grond, een weinig bleaker geworden, en mompelde toen:

— Eerlijk gezegd — ik had gehoopt bij jullie te mogen blijven en je te helpen!

— Het spijt mij, dat je mij dwingt te herhalen, Jacqueline, dat daar niets van kan komen! hernam Raffles kortaf, en toch niet onvriendelijk. Vrouwen zijn nooit in ons gezelschap geweest, langer dan enkele dagen, en maar heel zelden om deel te nemen aan een of andere onderneming! Ik kan het niet dulden dat men naderhand zou zeggen, mijn geschiedenis schrijvend: die man bediende zich van vrouwen, om zijn misdaden te plegen en sleepte ze mee in zijn verderf!

— Ja, dan.... prevelde Jacqueline, uit het raam starend. Dan zal ik wel verplicht zijn mijn vroeger beroep weer op te vatten! Naar dien man terug wil ik tot geen prijs — liever dood ik mijzelf! Bescherm mij tegen hem, Raffles, bescherm me toch!

Zij had met trillende handen de zijne weer gevat, en keek hem aan met een uitdrukking van doodelijken angst in haar prachtige oogen.

— Wij zullen zorgen dat je niets meer van hem te vreezen zult hebben, Jacqueline, en daarvoor is niets anders noodig dan een oogenblikje van zelfoverwinning, van vastberadenheid! Zou je naderhand tegen hem durven getuigen?

— Zeker zou ik dat! riep zij op heftigen toon.

— Dat zeg je nu, Jacqueline! Nu hij ver van je is — maar denk je eens in, dat hij plotseling tegenover je zou staan, en je zou aanzien met zijn groene oogen?

De vrouw verbleekte opnieuw, wrong de handen, en stamelde:

— Ik weet niet.... als ik mij zeer krachtig inspande.... misschien....

— Aan zulk een ontmoeting zullen we je ook liever maar niet blootstellen Jacqueline! zeide Raffles, glimlachend het hoofd schuddend. Wij willen om en bij je zijn, en daarom deed ik zooeven de vraag, die je zoo zonderling in de ooren scheen te klinken, want luister, wat wij ontdekten hebben! Ik heb het je nog niet willen zeggen, om je genezing niets in den weg te leggen. Kyriapoulos bezoekt al sedert twee weken getrouw iedere voorstelling in het Circus Medrano, alleen maar om zich te overtuigen, of jij nog niet optreedt. Telkens gaat hij dadelijk weg na het nummer van de vier Richardini's.

De vrouw had een schreeuw van angst gegeven en maar al te duidelijk zag Raffles, hoezeer zij ook nu nog bevreesd was voor dien man, hoezeer zij nog onder zijn invloed stond.

Hij vatte haar bij de polsen, keek haar diep in de oogen, en zeide met zijn heldere, als metaal klinkende stem:

— Ik wil, versta je mij goed, Jacqueline, ik wil, dat je je verzet tegen dat gevoel van zwakte, dat je op ons vertrouwt, blindelings

en als een kind op zijn vader, dat je krachtig zult zijn, en alle vrees van je zult werpen!

Het was alsof de vrouw onder den invloed van zijn blik grooter werd, haar oogen verloren den blik van opgejaagd wild, haar lippen knepen zich vastberaden samen en zij zeide:

— Ik onderwerp mij volkomen aan alles wat je mij zult bevelen, Raffles. Neem dien man slechts uit mijn leven weg, voorgoed, en ik zal je eeuwig dankbaar zijn!

— Dat was juist mijn plan! zeide Raffles. En nu terzake. Ik zou dien man dadelijk kunnen laten arresteren op een beschuldiging van cocaïnesmokkel, maar ik laat dit na om verschillende redenen, die je naderhand wel duidelijk zullen worden. Daarentegen is het voor het bereiken van mijn doel noodzakelijk dat je weder optreedt bij Medrano. Kyriapoulos zal onmiddellijk weder met je in aanraking trachten te komen, je laat hem maar rustig begaan, je volgt letterlijk mijn aanwijzingen op — en dan zal de schelm binnen enkele dagen geknapt en onschadelijk gemaakt zijn!

— Ik zal het doen! zeide de vrouw met vaste stem. Alleen weet ik niet, of ik nog wel zal durven optreden, nu ik zoo slecht geoefend ben.

— Dat heb ik voorzien! zeide Raffles glimlachend. Stel je gerust, we zullen je de gelegenheid geven, je lenigheid en kracht van vroeger snel te herwinnen! Dit huis heeft een grooten zolder, en ik heb daar verschillende toestellen laten neerzetten, die wel niet te vergelijken zijn met het vliegend rek, maar die toch ruimschoots voldoende zullen zijn, om je te kunnen oefenen. Mijn vrienden en ik gaan dadelijk met je naar den Directeur van Medran, wij zullen een engagement afsluiten, en wij zullen je geen seconde uit het oog verliezen. Staat je dit plan aan?

— Ik vind het prachtig! riep Jacqueline met schitterende oogen. Alleen zal ik mijn partners missen!

— Dat is zoo! Bovendien is het luchtnummer voor twee weken geprolongeed, zooals ik zooeven hoorde.

— Maar waarom kwam Kyriapoulos iederen avond, als hij reeds den eersten keer had kunnen zien, dat ik het niet was, die meedeed? vroeg Jacqueline na een oogenblik verbaasd.

— Daar is maar een verklaring voor: hij zal gemeend hebben, dat die blonde vrouw maar tijdelijk je plaats innam. En zeg mij nu eens — heb je nog wel andere nummers gemaakt?

— O ja! voor ik met de beide Noren optrad, werkte ik aan de Romeinsche ringen, later met twee andere meisjes aan de drievoudige trapèze, maar ik ben ook kunstrijdster!

— Mooi zoo! Dan zullen mijn vriend Charles en ik parterre-acrobaten zijn, en onze brave James zal de menschen versteld doen

staan door zijn kracht! Zij zullen zelfs wijlen Eisenbart, den beroemden kettingbijter, door hem vergeten! Bestel Uw tricots, en ga aanstonds oefenen — voor Kyriapoulos den moed opgeeft!

— Weet gij nu waar hij woont? vroeg Jacqueline, die een en al ijver was.

— Ja, dat heeft mijn vriend Charles ontdekt, omstreeks zes dagen geleden!

— Een hotel zeker?

— Neen! Hij heeft waarschijnlijk meer huizen in Parijs dan dat in Auteuil!

— Ja, dat wist ik, maar ik heb die huizen nooit gezien!

— Hij heeft een klein paviljoen betrokken dat achter in den tuin staat van een zeer groot heerenhuis in Neuilly. Slechts een van zijn reusachtige bedienden is bij hem, de ander wordt waarschijnlijk dus nog altijd verpleegd! Ja, ik zeide U al dat mijn makker James, die hem zoo leelijk heeft toegetakeld, over een buitengewone kracht beschikt! En nu aanstonds aan het werk gegaan!

Jacqueline was reeds een paar malen op straat geweest, nadat Raffles zich overtuigd had, dat de Griek ieder spoor van hun verblijf was kwijtgeraakt, en ook nu kleepte zij zich haastig, en vertrok, nadat Raffles haar geld gegeven had om alles te koopen wat zij meende noodig te hebben.

— Een uur later was zij weder terug, met een vrij groot pak bij zich, en weer twintig minuten later betrad zij, gekleed in het gebruikelijke oefencostuum, dat wil zeggen een blouse zonder mouwen, een wijde kniebroek en kousen, den ruimen, helderverlichten zolder, die den zoogenaamden schilder tot atelier heette te dienen.

Aan de zoldering was een trapèze opgehangen, er stond een drievoudig rek, er lagen halters, er stond ook een springtafel — kortom, het was een uitmuntend geschikte plaats om er de verstijfde leden weder lenig te maken, en kracht in de spieren te verzamelen.

Zij trof op den zolder Henderson aan, met opgestroopte hemdsmouwen, die bezig was, alsof het de eenvoudigste zaak van de wereld betrof, met de hand draadnagels van een decimeter lengte door een eiken plank van twee duim dikte te slaan.

En die hand was alleen maar beschermd door zijn zakdoek, die hij er een paar malen omheen had gewikkeld.

Jacqueline keek een oogenblik verbaasd toe en vroeg toen:

— Dat heb je zeker heel veel gedaan?

— Neen madame, antwoordde de reus met zijn goedig lachje. Chauffeeren is eigenlijk mijn ambacht, maar nu mylord er op staat, dat ik met de bloote vuist planken aan elkaar timmer, nu timmer ik planken! Ik moet ook weer kettingen gaan bijten, en meer van die

grapjes! Het zal wel noodig zijn, anders zou mylord het mij niet opdragen!

En met die woorden stak de reus een spijker van drie millimeter dikte in zijn mond, en beet het ding door alsof het een lucifertje was, zonder merkbare inspanning.

Juist toen kwam Raffles binnen, in sportcostuum gekleed, door Brand op de hielen gevolgd, en zei glimlachend:

— Nu komen we eerst eens zien wat je er van terecht brengt! Gevoel je je werkelijk weer sterk genoeg?

— Een paar dagen zullen mij weer de oude maken! riep Jacqueline overmoedig uit, en het volgende oogenblik had zij de trapèze gegrepen, en begon te oefenen. Maar Raffles verbood haar meer dan tien minuten achter een bezig te blijven, en deed haar neerzitten op de lederen rustbank die in een hoek stond.

En toen begonnen hij en Brand te oefenen, en de jonge vrouw keek met oogen, groot van verbazing toe, en prees zich gelukkig dat zij dien man had leeren kennen, die alle ambachten, alle kunsten scheen te verstaan, die een uitmuntend geneesheer was en een groot violist, die evengoed een bel-leiding scheen te kunnen aanleggen als een vers te kunnen schrijven, die nu opnieuw toonde, dat hij volleerd was als acrobaat!

En een huivering bekwam haar als zij bedacht, dat zij, een blind werktuig in de handen van een boosdoener, dien man had willen doen vermoorden, — het wonderlijkste product van zijn tijd, en nimmer geëvenaard, laat staan overtroffen!

Met feillooze zekerheid, zonder ooit te weifelen, ving hij Brand in alle standen op, en het scheen hem volstrekt niet bijzonder te vermoeien.

En beiden oefenden zich vervolgens aan het drievoudige rek, en Jacqueline, die toch heel wat gezien had in den circus, moest bekennen, dat zij nooit zulke stoutmoedige toeren zoo sierlijk had zien verrichten.

En drie dagen later begaf het viertal zich vroeg in den middag naar het Circus Medrano, en verzocht den Directeur te spreken, een klein, zwaarlijvig man, met een echt Italiaansch type, gepommadeerde haren, en een nijdig overeind piekenden knevel. Hij ontving de vrouw met alle kenteekenen van verrassing en blijdschap, maar beschouwde de drie mannen die in haar gezelschap waren, een oogenblik met wantrouwen, totdat zijn zwarte oogen gevestigd bleven op de reusachtige gestalte van Henderson.

— Kom je om een engagement? vroeg hij dadelijk aan Jacqueline, maar nog steeds met de oogen gevestigd op Henderson. Voor het luchtnummer ben ik bezet, dat weet je. Als je niet zoo plotseling verdwenen was, had ik een plaats voor jou en de Noren op het pro-

gramma overgehouden. Ik weet wat je waard bent. Wanneer kun je komen? Wie zijn die heeren? Vrienden van je? Wat doen zij? Ik geloof niet dat ik hen kan gebruiken! Maar die groote vent daar — dat lijkt me wel wat!

Jacqueline zoowel als Raffles hadden een paar malen gepoogd, den woordenstroom te stuiten, die over de lippen van den circusdirecteur rolde, totdat Raffles eindelijk met stemverheffing zeide:

— U neemt ons alle vier, mijnheer Medrano, of U neemt niemand! En wees er maar zeker van dat U er geen spijt van zult hebben als U het doet! Dit is onze vriend James — zijn achternaam kan U niet schelen! En hij zal U dingen laten zien, die nog geen andere circusdirecteur heeft vertoond! Heeft U al eens iemand gezien, die een zware bierkar over zich laat heenrijden? Dat dacht ik al! Heeft U al eens een sterken man gehad, die een lus in een ijzeren staaf legt? Hierzoo, vriend — toon eens wat je kunt!

In het vertrek waar dit gesprek plaats vond, terzijde van den ingang, lagen een aantal circusbehoefden, en in een hoek stond een bundel ijzeren staven, ieder ter dikte van een duim. Raffles had er een genomen, en stak de staaf, die ruim een meter lang was, aan Henderson toe. En de reus boog ze glimlachend, alsof het een Spaansch rietje was, eerst tot een hoepel en vervolgens tot een soort van krakeling, binnen weinige tellen, en zonder dat het hem bijzondere inspanning had gekost!

Medrano had met uitpuilende oogen toegezien en stotterde nu:

— Dio Santé! Dat is kras! Kun je nog meer?

— Ik bijt spijkers door, ik kan vier volwassen paarden op een platform oplichten, ik laat een auto of een bierwagen over mijn rug heenrijden, terwijl ik op mijn knieën en handpalmen steun, ik draag een piano op mijn rug rond, of een landbouwerspaard, naar verkiezing, ik laat een blok basalt op mijn borst stukhameren, terwijl ik met mijn rug op een bed van spijkers lig, en ik laat carroussel met

mij spelen, niet met vier, maar met acht personen uit het publiek! Verder sla ik eikenplanken aan elkaar met mijn vuist, en met diezelfde vuist hamer ik rotsblokken stuk!

— Je bent geëngageerd! zeide Medrano lakoniek. Over de voorwaarden worden wij het eens! Wat doen jullie?

De vraag was gericht tot Raffles, die aanstonds heel beminnelijk in het Italiaansch antwoordde:

— Drievoudig rek of parterrewerk naar verkiezing, mijnheer Medrano! Wij werken ook wel boven het net, maar wij weten dat U al voorzien bent.

— Critieken? Wie is jullie agent? Waar was je het laatst?

— Geen critieken, geen agent, en in jaren niet opgetreden, mijnheer Medrano, en toch zult U ons wel nemen, denk ik! antwoordde Raffles lakoniek. Er is wel een hoekje van den circus vrij, waar we U kunnen toonen wat we kennen!

— Kom maar mee — als ik me niet vergis is juist het rek opgezet!

Met zijn korte, driftige pasjes, ging hij het viertal voor naar den circus, waar, in het schijnsel van slechts weinige lampen, artiesten, clowns en acrobaten, dierentemmers en koorddansers bezig waren met repeteeren.

En onder de nieuwsgierige blikken van de zoogenaamde collega's trokken Raffles en Brand kalm hun colberts uit, en begonnen hun toeren te verrichten, met hun wandelschoenen en hun boorden aan!

En zij waren nog geen vijf minuten aan den gang of Medrano zeide kortaf:

— Het is in orde! Kom mee naar mijn kantoor!

Dienzelfden avond vermeldde het programma van het Circus Medrano drie nieuwe nummers: „Jacqueline Duparc, De Schoone Kunstrijdster”, „Pietro Gonzalo, De Stalen Man”, en „De Gebroeders Ajax, Onovertroffen Rekwerkers”.

HOOFDSTUK V.

DE VAL WORDT OPGEZET.

Dien avond was het groote circus zoo goed als uitverkocht, en Medrano wreef zich in de handen.

Want hij had een voortreffelijk zaakje gedaan — zijn nieuwe sujetten waren blijkbaar

nog niet lang bij het vak en hij had hen voor een waar koopje kunnen krijgen. Voor den sterken man had men nog niet alles in gereedheid kunnen maken, en zonder meer moest de zware brug nog vervaardigd worden, waar-

van hij een der pijlers zou vormen, en waarover vervolgens een zwaarbeladen auto zou heen rijden.

Maar de steenen waren er, de hamers om stuk te slaan, de spijkers om door te bijten, de planken, het spijkerbed en ook de carousell!

Reeds om half acht ongeveer was het viertal aanwezig in den circus, na een deel van den middag nogmaals ernstig te hebben gerepeteerd. Dit betrof vooral Jacqueline, die zeker sedert een half jaar niet op een paneau van een paard had gestaan, en die zelfs aanvankelijk een weinig bevreesd was, vooral omdat zij met een haar vreemd paard moest werken, een van de onaangenaamste zaken, die den kunstrijders kunnen overkomen. Want het publiek weet niet, hoe nauw de gang van het paard in verband staat met de bewegingen van zijn berijder, en dat de minste afwijking daarvan zich aanstonds wrekt.

Toen Raffles zag, hoe onzeker zij stond op het kleine, houten plankiertje, met linnen overtokken, paneau geheeten, wilde hij zelfs van een optreden dien avond niets hooren, maar Jacqueline zette het door, en verzekerde dat het uitstekend zou gaan.

Dien avond merkte Raffles een koortsachtigen gloed op haar wangen op, en blijkbaar was zij in een zeer opgewonden stemming.

Raffles verloor haar niet uit het oog, en begon zich af te vragen of hij er wel goed aan gedaan had, de hulp van Jacqueline in te roepen bij het plan dat hij zich had voorgesteld.

Hij had ervoor gezorgd, dat hun kleedkamers zich vlak bij elkander bevonden, omdat hij zeer wel begreep, dat de jonge vrouw zich dien avond aan een groot gevaar ging blootstellen. Er kon niet aan worden getwijfeld, of Kyriapoulos, haar herkenkend, zou onmiddellijk pogen, haar weder in zijn macht te krijgen.

En was zij wel sterk en vlug genoeg? Was het niet al te gevaarlijk, haar te plaatsen op den rug van dat onbekende paard?

Toen Raffles dit nogmaals bedacht, trad hij uit zijn kleedkamer, deed een stap terzijde en klopte op een vervelooze deur, waarop een groot zwart nummer geschilderd was.

— Ik ben het! zeide hij zacht.

De deur werd geopend, en Jacqueline liet Raffles binnentreden. Zij zou het vierde nummer maken, en was reeds geheel aangekleed, dat wil zeggen zij droeg een vleeschkleurig tricot, een soort van blouse van witte zijde, zonder mouwen, en een kort rokje, eveneens van zijde, met pailletten bezet.

Zij had een dikken mantel omgeslagen, want het was hier tamelijk koud en vroeg aanstonds opgewonden:

— Is hij er? Hebt gij hem gezien?

— Dat weet ik nog niet, Jacqueline, maar ik ben overtuigd dat hij zal komen. Maar dáárom kwam ik niet. Weet je zeker dat je sterk genoeg bent? Ik maak mij ongerust! Ik weet niet of ik er goed aan heb gehandeld je toe te staan, reeds nu op te treden.

— Ik ben heel wel, ik verzeker het je, Raffles! antwoordde Jacqueline, terwijl zij even haar blanke hand op zijn arm legde. Je heeft voor niets te vreezen. Ik heb bijna een vol uur geoefend, en ben al gewend aan Soliman. Het dier is gelukkig niet heel jong meer, en zal het wel schappelijk met mij maken! De hoofdzaak is immers dat hij mij ziet en dat wij hem zodoende lokken?

Op dit oogenblik werd er op de deur geklopt en Brand stak zijn hoofd naar binnen.

— Kyriapoulos zit op zijn oude plaats, in de loge recht tegenover de stallen! kwam hij opgewonden rapporteeren. Nu hebben wij hem!

— Dat is nog niet zoo zeker! antwoordde Raffles haastig. En spreek minder luid! De muren hebben hier wellicht ooren, en ik zou niet graag willen dat de zaak ruchtbaar werd!

— Maar deel ons dan nu aanstonds je plan mede, Raffles! ging Brand op zachteren toon voort. Wat moeten wij doen?

Raffles dacht een oogenblik na, met gefronste wenkbrauwen, en wendde zich toen tot Jacqueline met de vraag:

— Geloof je in staat te zijn, hem rustig te woord te staan, zonder je te verraden?

— Ik weet het niet — maar ik denk van wel! antwoordde de vrouw.

Raffles zag zeer goed de onzekere uitdrukking op haar angstig, bleek gezicht, en zeide:

— Het moet in ieder geval geprobeerd worden! Wij zullen in de nabijheid blijven, zoodat wij je dadelijk te hulp kunnen schieten als het noodig is. Welnu dan, het is zoo goed als zeker dat hij zich, onmiddellijk na afloop van je nummer hier zal vertoonen, om met je te spreken. Hij zal je eerst ondervragen en willen weten hoe je hier komt en wat er met je geschied is, nadat je uit je schijndood bent ontwaakt. Want op die wijze hoopt hij natuurlijk achter onze tegenwoordige verblijfplaats te komen!

— O, maar dat zal ik hem nooit zeggen! Liever stierf ik! riep Jacqueline op heftigen toon.

— Spreek zachter! waarschuwde Raffles haar. Ik ben er van overtuigd, Jacqueline, dat je ons niet moedwillig zoudt verraden — maar kunnen wij er wel zeker van zijn, dat je over je eigen wil zult beschikken? Heeft hij je nooit in slaap gemaakt — gehypnotiseerd meen ik!

— Een paar keeren, dat meen ik mij stellig te herinneren! Maar dat was niet eens noodig. Kyriapoulos behoefde mij slechts te

zeggen, doe dit of doe dat, en ik deed het, zonder mij een seconde te bedenken! Maar als hij nu zou willen vragen, wat er van jou en je vrienden geworden is — ik zou liever mijn tong afbijten dan het hem zeggen!

Raffles dacht weer een oogenblik ingespannen na, hief toen eensklaps het hoofd op en Brand zag zijn grijze oogen schitteren, toen hij op gedempten toon hernam:

— Neen! Ik heb iets bedacht! Je zult het juist wel zeggen, en je zult je houden alsof ge weer volkomen onder zijn invloed bent geraakt! Hij zou er duizenden voor over hebben om te weten waar hij mij zou kunnen vinden! Welnu, hij zal het weten! Wij zullen hem rustig laten begaan, en dan — als wij hem eenmaal in het net hebben, als ik met hem kan doen wat ik wil, dan zal ik hem wel zoolang kunnen verdonkeremanen, op een wijze die ik nu nog niet zal mededeelen, totdat wij den tijd hebben gevonden, voldoende bewijzen tegen hem bijeen te brengen.

De vrouw zeide eenvoudig:

— Ik zal het doen, Raffles! Maar blijf bij mij — bescherm mij tegen hem, verberg je ergens, zoodat je me dadelijk kunt te hulp snellen als ik roep.

— Laat dat maar aan ons over! zeide Raffles glimlachend. Je zult dadelijk naar je kleedkamer terugkeeren na je nummer, en dan zul je hem hier ontvangen, in dit zelfde vertrek. Wij zijn hiernaast en je behoeft maar een schreeuw te geven om ons te doen toesnellen. Onze vriend James drukt de deur in, als het noodig is, wij bruskeeren de zaak, en wij laten den kerel arresteeren, als het niet anders gaat!

Op dit oogenblik kraakte er iets, alsof er over een planken vloer werd geloopt.

— Wat is dat? vroeg Brand verschrikt.

Hij was met een enkelen stap bij de deur, opende ze, maar op de gang vertoonde zich niemand. Het was ook wel heel vroeg, en hier kleedden zich slechts weinig artiesten.

— Dat zal Bernard Joshy geweest zijn! zeide Jacqueline onverschillig. Hij is een clown, die zich kleedt in de kamer hierboven! Hij is zeker zooeven binnengekomen. Ben jij daar Joshy? riep zij met luide stem, naar de zoldering kijkend.

Zij kreeg geen antwoord, en vervolgde glimlachend:

— Hij is er nog niet! Maar het heele gebouw kraakt hier — het is al zoo oud!

Weer werd er getikt op de deur, en nu was het directeur Medrano in eigen persoon, die eens kwam kijken hoe het stond met zijn nieuwe aanwinsten.

— Ik ben in jullie kleedkamer geweest! verklaarde hij opgewonden tot Raffles. Ik heb jullie vriend gezien! Nooit van mijn leven zag ik zulke spieren! Die man zou in staat zijn, heel Parijs van haar grondvesten op te

lichten! Geloof je, dat alles goed zal gaan, Jacqueline?

— Ik ben ervan overtuigd, directeur! antwoordde de jonge vrouw glimlachend.

— We hebben je Soliman gegeven, want de knol is al veertien jaar en zal zeker geen malle kuren uithalen! Denk nu maar om het tempo, vergeet nooit dat het paard al zeven jaren op dezelfde muziek loopt, en luister dus maar naar de maat! Dan kan je niets overkomen. Maak je nummer vanavond nog maar niet te lang!

— Wie is mijn clown? vroeg de jonge vrouw, iets aan haar costuum verschikkend.

— Ik heb je Joshy maar gegeven. Hij heeft een paar nieuwe bedenksels. Laat hem maar kalm begaan, al mocht het soms wat lang duren. Later kun je je schade inhalen.

Hij knikte haar nog eens bemoedigend toe, ging heen, en men hoorde zijn zware stappen zich hoe langer hoe verder verwijderen in de gang, waar het gaslicht hoorbaar suisde en waar een drukkende, benauwde warmte hing.

— Een directeur naar mijn hart! zeide Raffles opgewekt. En nu zullen we je verlaten, Jacqueline, en gaan eens een kijkje nemen in onze eigen kamer, en ons overtuigen of onze werktuigen in orde zijn. Misschien zullen wij maar twee of drie avonden optreden — misschien moet het wel langer duren, maar kort of lang, en al ben ik wie ik ben, wij mogen het publiek geen knollen voor citroenen verkoopen! Tot straks! En nu nog iets — je laat hier niemand binnen, wie het ook moge zijn, zonder te vragen wie het is! Wij treden pas na de pauze op, en zullen in de buurt blijven!

De deur ging dicht, en Raffles en Brand traden de daarnaast gelegen kleedkamer binnen, een zeer ruim vertrek, voor zes artiesten bestemd, maar die zij thans met hun drieën gebruikten. Henderson was juist gereed met zijn toilet, dat wil zeggen dat hij zich gestoken had in een soort van boksbroekje en een nagmaakte panterhuid om zijn bovenlichaam had geslagen, zoodat de helft van zijn breede borst en zijn geweldige armen ontbloot bleven.

Hij droeg vergulde sandalen, een pruik van zwart haar, gekruld, hetgeen de tooneelspelers een „Titus-kop” noemen, met een koperen band om het voorhoofd.

Hij had zijn gelaat een weinig bruin gemaakt, en het was nu niet zoo gemakkelijk, in dezen reusachtigen krachtmensch den helper van Raffles te ontdekken.

Raffles bekeek hem eens goedkeurend, betastte de spieren, die week waren als boter, of hard als een keisteen, naarmate zij werkeloos waren of gebruikt werden, en zeide toen:

— Voor jou behoeven wij ons niet ongerust te maken, James! Het zal alles van een leien dakje gaan!

— Dat verwacht ik ook, mylord! antwoordde de reus met een breeden grijns. Maar wanneer moet ik eigenlijk optreden?

— Het eerste nummer na de pauze, vriend James! Dat is een van de beste nummers die er zijn! Je zult nog carrière maken! Verlaat dit vertrek niet, alvorens wij zijn teruggekeerd, en luister goed toe naar wat er hiernaast gebeurt. Men kan nooit weten. Aarzel niet om de deur in te drukken als je haar hoort schreeuwen!

— Die ellendige Griek is er dus, mylord? riep Henderson woedend. Zal ik naar zijn loge klimmen en hem naar beneden smijten?

— Dat middel is wel wat al te opzichtig, James! antwoordde Raffles met een lachje. Wij zullen het een weinig fijner en eleganter doen, naar ik hoop — Kom mee, Brand, wij gaan naar de stallen!

Toen de beide vrienden de trap met zijn uitgesleten treden waren afgedaald, die uitkwam op de gang, welke de stallen omsloot, klonken juist de eerste schetterende tonen van de kapel.

Over een kwartier zou de voorstelling een aanvang nemen.

Hierachter was het nog een druk dooreenloop van stalknechts, pikeurs en helpers, die alles moesten gereed zetten, opdat de voorstelling zonder haperen een vlot verloop zou hebben.

Langs een kleedkamer gaande, waarvan juist de deur werd geopend en dadelijk weer gesloten, zagen de twee vrienden, heel kort, de wereldberoemde Fratellini's, de drie Italiaansche clowns, van wie gezegd wordt, dat zij een hoogere gage verdienen, dan welke artiest ook in hun genre.

Overall klonk luid geroep, men schreeuwde om den kapper, een acrobaat miste een schoen, en liep vloekend rond, paarden hinnikten, en een olifant trompetterde toornig.

Heel in de verte klonk nu en dan het doffe gebrul van de leeuwen en tijgers, die het slotnummer zouden maken.

Er hing een sterke, uit verschillende geuren samengestelde lucht, waarin die van de paarden overheerschte.

Reeds stond de voltige-rijder gereed, gekleed als cowboy, die het programma zou openen, onverschillig op een strootje kauwend, en nu en dan onbedaarlijk geeuwend.

Hij leunde met de elleboog op den nek van zijn klein paard, met een langen staart, en van het soort, dat men koepaarden noemt, wegens de groote, leverkleurige platen of groote vlekken, waarmede hun witte huid bezaaid is, en die hen volkomen op een bonte koe doen gelijken.

Hij had het ellendigste baantje, dat er aan het circus maar te bedenken valt — het openen van het programma, terwijl er nog telkens be-

zoekers binnenkomen, en men de aandacht nog niet heeft gespannen.

De twee vrienden gingen steeds verder, langzaam loopend, want zij hadden den tijd, tot zij de plek bereikten, waar hun eigen toestellen op een schijnbaar ordelloozen hoop bijeen lagen.

Raffles bukte zich, om nog eens de staaldraden te onderzoeken, die de drie rekken uitgespannen moesten houden, en zich te overtuigen dat de wachters nog goed werkten.

Een paar balletmeisjes liepen hem voorbij, die hem nieuwsgierig opnamen.

En eindelijk kwamen zij in den grooten algemeenen stal, waar zich op dat oogenblik slechts zeer weinig personeel ophield.

Acht paarden waren opgetuigd, en stonden gereed met hun pluimen op de fiere koppen, hun kleine zadeltjes van rood leder, en hun glanzend opgewreven huid, voor het dressuurnummer van den directeur.

Dan waren er twee dwergolifantjes, zes prachtige zebra's, die eveneens dien avond vertoond zouden worden, in vrijheid gedresseerd, en wel tachtig paarden, waarvan er tien of twaalf het eigendom waren van kunst- en schoolrijders.

Raffles zocht naar Soliman, en vond den tamelijk zwaarlijvigen hengst tenslotte in een afgelegen hoekje, nog niet gezadeld, en met den kop druilerig omlaag, terwijl een kleine man met gitzwarte oogen in zijn box wat schamelde en het dier schijnbaar wat opwreef, opdat het aanstonds zou glimmen, en om een paard op dien leeftijd glanzend te krijgen is niet zoo gemakkelijk!

Raffles en Brand kwamen naderbij, en de man hief het hoofd op.

Hij droeg geen blatuwe werklouze en Raffles vroeg zich af, wie hij kon zijn, terwijl de kleine man hem met zijn stekende oogen opnam.

Hij klopte even het paard op het breede kruis, en ging toen verder. Aan den anderen kant van de breede gang was een stalknecht bezig met het opruimen van mest.

Raffles wees over zijn schouder in de richting van de box van Soliman en vroeg op gedempten toon:

— Wie is die man daar?

— Ken je hem niet? vroeg de knecht verbaasd. Dat is immers Bernard Joshy, onze August! Hij mag zich wel haasten, want hij moet samenwerken met Jacqueline! Anders is hij om deze tijd al gekleed!

Op het hooren van den naam had Raffles even de wenkbrauwen gefronst. Hij dacht aan het kraken van den vloer. Wat had die man daar nu bij dat paard te maken, zoo vroeg hij zich af.

— Bemoeit hij zich met de paarden? vroeg hij weder op denzelfden zachten toon.

— Welneen, nooit! Hij heeft zeker weer

wat te veel op! Hij bemoeit zich juist nooit met de knollen, want hij heeft een hekel aan ze, nadat hij eens een trap heeft gekregen, die hem een paar maanden in het ziekenhuis plat op zijn bed heeft neergegoooid!

Raffles draaide zich om, keek naar de box, en zag nu dat de kleine man met zijn stekende zwarte oogen al dien tijd, onder het poetsen van het paard door, onafgebroken naar hem en Brand gegluurd had.

Maar nu wendde Joshy haastig het hoofd af, wrong zich langs de dikke flanken van het dier uit de box, en ging zachtjes fluitend heen, met zijn handen in zijn zakken.

De stalknecht keek hem vol verachting na, en zei hoofdschuddend:

— Een smeerlap — een gemeene rekel! Ik heb je geen raad te geven, want je bent mans genoeg om voor jezelf te zorgen, denk ik, maar anders zou ik je zeggen: houdt hem van het lijf, want wie met Joshy te doen krijgt, die heugt het zich nog jaren later. Er gaan verhalen van hem — nu ja, ik ben geen kwaadspreker, en je zult zelf wel merken wat voor een het is!

En ijverig begon hij opnieuw met zijn reusachtige schop en zijn bezem te werken.

In gedachten verzonken stak Raffles de breede tusschengang weer over, terwijl overal

de paarden trappelden of op de trenzen beten, ongeduldig om te beginnen, of wel slaperig en met gebogen koppen in hun boxen stonden, loom van warmte, oud en des levens zat!

Dat kraken van de planken wilde hem maar niet uit het hoofd, en hij dacht er des te sterker aan, nu die clown zooeven bij het paard was geweest, waar hij niets te zoeken had, en toch had Raffles volstrekt geen vermoeden van eenigen samenhang tusschen het een en het andere voorval.

Hij keek nog eens aandachtig naar Soliman, die daar geduldig een beetje stond te suffen, betastte de zware beenen, waaraan men met opzet de hoefvlokken had laten zitten, de sterke borst, keek het dier in de oogen, nadat hij zich niet zonder moeite tusschen den wand van de box en het zware dier had doorgewrongen.

Het paard droeg alleen het hoofdstel, en zou aanstonds gezadeld worden.

Raffles blies even heel zachtjes over de fluweelen neusgaten, kriebelde het dier op het harde gedeelte van den kop, tusschen de donkerglanzende oogen, en verliet toen gerustgesteld de box weder. Voor zoover hij kon nagaan was er aan Soliman niets bijzonders te zien.

HOOFDSTUK VI.

KYRIAPOULOS PLAATST CONTRA-MIJNEN.

Er kwamen meer stalknechts binnenloopen, die met gedempte kreten en geklap van hun tong, de paarden uit hunne boxen dreven, en ze haastig en handig tuigden met alles wat er reeds gereed hing aan de haken naast de boxen.

Een jongleur, in een prachtig Japansch gewaad gekleed, kwam juist opgewekt fluitend door den stal loopen, met een heelen troep kleine Japannertjes achter zich, wel tien in getal, van steeds afnemende grootte. De laatste was maar een dreumesje van nauwelijks vijf jaar.

Zij verdwenen in een schittering van zwarte, gele en groene zijde, overladen met pailletten, en de stampende, brieschende paarden werden haastig weggeleid naar de breede gang, die van de stallen rechtstreeks naar de arena voerde.

Zelfs hier kon men den schetterenden marsch hooren van de kapel.

Raffles en Brand werden nu en dan tamelijk ruw opzijde gezet, en zij achtten het dus verkieselijker in de breede gang naast de gordijnen post te vatten. Zij hadden ruimschoots den tijd, daar zij pas na de pauze zouden optreden.

Zij stonden daar enkele minuten, toen de acht prachtige paarden, door den directeur voorgesteld, hen als een orkaan voorbij stormden, om uit zichzelf hun boxen weer te gaan opzoeken.

En nauwelijks was het gedreun opgehouden van hun slaande hoeven, of de stalknechts begonnen vlug het plankier te leggen voor de kunstwielrijders die nu zouden optreden.

Zij stonden al gereed bij het gordijn, twee mannen en vier vrouwen, allen gekleed in witte zijde, met hun blinkende rijwielen naast zich. Er was ook een grappige clown bij, heel klein, geschminkt als een baviaan.

De gordijnen ruischten open, de kapel zette

een slependen wals in, en luchtig als gemzen, vroolijk en opgewekt, sprongen de kunstwielrijders te voorschijn, die daar zooeven nog zwijgend en met strakke gezichten op een hoopje bijeen hadden gestaan, in het half duister van de verbindingsgang.

Toen hun nummer bijna was afgelopen, zagen de twee mannen Jacqueline aankomen, nog altijd met haar mantel om en op den voet gevolgd door Henderson, die haar als een trouwe slaaf scheen te bewaken.

— Zenuwachtig? vroeg Raffles glimlachend, zoodra zij naast hem stond.

— Volstrekt niet! Maar ik maak mij een beetje ongerust over Soliman! Het paard is niet zooals anders, zeggen de stalknechts. Hij schudt met den kop, en heeft een vreemde gloed in de oogen.

Raffles wilde iets zeggen, toen een stalknecht reeds met het paard aankwam.

Het droeg nu de panneau, bespannen met linnen, dat met behulp van harspoeder stroef was gemaakt, en waarvan aan alle kanten glinsterende zilverfranje afhing. Het paard scheen zich tegen den opzetteugel te verzetten, en beet op een zonderlinge wijze op het bit.

Raffles bekeek het dier aandachtig, met opeengeknepen lippen, betastte de beenen, onderzocht zeer zorgvuldig de knieën, maar kon volstrekt niets bijzonders vinden.

En toch was het zeker, dat het paard onrustig was. Het schudde herhaaldelijk met den kop, en eens zelfs legde het de ooren in den nek.

Raffles wilde juist een einde aan de zaak maken, en althans het nummer doen uitstellen, toen reeds de gordijnen openzwaaiden, en de wielrijders met een stereotiepen glimlach op het geschminkte gelaat voorbij snelden.

En voor hij nog iets kon zeggen had de gegalonneerde stalknecht Soliman reeds in den circus gebracht!

— Vooruit! Vooruit! drong Medrano, die juist te voorschijn trad, om de verrichtingen van de kunstrijdster te volgen. Maak wat voort, ons programma is vanavond toch al wat overladen!

Hij nam haar zelf den mantel af, en het volgende oogenblik sprong Jacqueline als het ware in een onmetelijken kuil van licht, met uitgespreide armen en de lippen half geopend.

En daar kwam Joshy ook al aan, gekleed als August de Domme, met een veel te langen broek, geweldig groote schoenen, een vest dat hem tot aan de knieën reikte en een ontzaglijke, witte strikdas. Hij had een pruik van lang, vuurrood haar op, die hem een potsierlijk uiterlijk gaf.

Hij stond bij het gordijn gereed om aanstonds op te treden, na de eerste toeren van de kunstrijdster.

Raffles en Brand waren voor het gordijn gaan staan, geheel terzijde, waar zij weinig in het oog vielen.

Tegelijk gingen beider blikken naar de loge waar Kyriapoulos zat.

De Griek bevond zich op dezelfde plaats, die hij nu al bijna twee weken innam, maar dit keer was hij blijkbaar veel vroeger gekomen dan anders, misschien opmerkzaam gemaakt door de vreemde namen op de aanplakbiljetten en in de advertenties.

De kapel had reeds weder ingezet, de pikeur, in het midden van de arena staande, in de eene hand de chambrière, in de andere de korte zweep, liet den langen slag knallen, de gegalonneerde knecht die het paard had binnengevoerd, liet Jacqueline te paard stijgen, door zijn hand onder haar voet te plaatsen, en lenig wipte zij op het panneau, en met een schok kwam Soliman in beweging.

En ternaauwernood had het dier tweemaal in het rond gegaloppeerd, met dat eigenaardige, zeer korte galopje, hetwelk alleen aan circuspaarden eigen is, of het kennersoog van Raffles had duidelijk gezien, dat er iets met het paard niet in orde was. Het galoppeerde niet regelmatig, hield zich niet aan de maat van de muziek, en tot tweemaal toe schoot het plotseling snel vooruit, zoodat Jacqueline bijna haar evenwicht had verloren.

De pikeur, blijkbaar ten zeerste verwonderd, ofschoon hij zijn gelaatstreken zoo goed mogelijk beheerschte, riep een paar toornige bevelen, en voor een oogenblik scheen het paard kalmer te worden.

Maar nauwelijks had de bevallige kunstrijdster zich met een lenigen sprong op beide voeten opgericht op het platte zadel, of het dier schudde heftig met den kop, hinnikte even, schoot plots vooruit, en stond eensklaps, voor iemand begreep wat er geschiedde, op de trillende achterpooten.

En midden in de vaart werd Jacqueline van het zadel geslingerd, en viel, terwijl het publiek een luiden, doordringenden angstkreet slaakte, aan de andere zijde van de fluweelen balustrade tegen de eerste rij van de klapstoelen.

Onmiddellijk kwamen er stalknechts toesnellen, het paard, dat nu woedend met de achterpooten schopte, werd opgevangen en niet zonder moeite weggevoerd.

De muziek speelde heel zachtjes door, terwijl de dirigent zich had omgewend, en, besluiteloos wat te doen, naar het tafereel daar in de diepte op het gele zand staarde.

Jacqueline was met schouder en hoofd tegen de ijzeren stoelen aangekomen en bewusteloos. En het was alsof Raffles den toelag als in een bliksemschicht plotseling doorzag. Hij wierp een korten blik naar boven, en zag Kyriapoulos recht overeind in zijn loge staan, en ondanks

den grooten afstand, meende hij een uitdrukking van voldane wraakzucht op zijn bleek gelaat te zien, en een valsche schittering in de groen lichtende oogen.

Hij zag om naar Joshy, maar die was reeds in de arena gesneld, en behoorde tot een van de eersten, die de ongelukkige vrouw hulp boden.

— James, houdt dat kleine gedrocht van haar weg — wie weet wat de kerel nog meer wil uitrichten! zeide Raffles met gesmoorde stem.

De reus had maar een enkel woord nodig.

Hij stapte over de lage balustrade, ging het groepje tegemoet, hetwelk daar kwam aanloopen, terwijl vier mannen de ongelukkige kunstrijdster droegen, en slingerde zonder een woord te zeggen den clown terzijde, die naast de gewonde meeliiep, alsof hij een giftige pad was, zoodat Joshy wel zes meters verder te land kwam, langzaam overeind krabbelde en wegsloop, met een blik van doodelijke haat in de kleine oogen.

Er waren reeds een paar geneesheeren uit het publiek komen toesnellen en Raffles wachtte er zich natuurlijk wel voor, zijn eigen diensten aan te bieden, want dit zou men terecht vreemd hebben gevonden in een parterre-acrobaat.

Maar hij bleef toch in de onmiddellijke nabijheid, terwijl Jacqueline behoedzaam naar binnen werd gedragen, en werd neergelegd in een klein vertrek, expresselijk voor dergelijke ongevallen ingericht, en waar een breed, ijzeren ledikant stond, een kleine tafel, en een paar stoelen.

De zeer verschrikte Medrano liet het vertrek onmiddellijk ontruimen, en slechts de beide geneesheeren onderzochten snel de bewusteloze vrouw, en weinige minuten later trad een hunner weder op de gang, en zeide op gedempten toon, terwijl het fluisterende troepje mannen en vrouwen plotseling zweeg:

— Een sleutelbeen gebroken, en een lichte hersenschudding. Maar zij is sterk, en wij gelooven wel te mogen verzekeren dat zij binnen een paar weken hersteld zal zijn. Ik zou haar spoedig naar een ziekenhuis laten overbrengen. Wij hebben haar voorloopig verbonden met wat wij in de verbandtrommel vonden. Laat iemand om de ziekenauto telefoneren!

Men zal wel begrijpen dat dit alles geschiedde, nadat de hoofdpikeur aan het publiek had medegedeeld, „dat de wonden van mademoiselle Jacqueline gelukkig geen zorg behoeften te baren”, en nadat het volgend nummer begonnen was, alsof er niets was voorgevallen.

In een circus is men nu eenmaal weinig sentimenteel, en het publiek komt om waar voor zijn geld te krijgen.

En terwijl men de gewonde, die juist even

tot bewustzijn was gekomen, behoedzaam wegdroeg op de brancard, klonken daarbinnen in den circus de schelle kreten van de clowns en de sissende klanken van de bekkens in het orkest.

Raffles had zich gehaast naar den naam te informeren van het gasthuis, waarheen Jacqueline werd overgebracht. Het allerliefst had hij haar weder laten overbrengen naar zijn eigen huis, maar dit durfde hij niet doen, wel wetend dat dit onmiddellijk bekend zou worden, en dat zou zijn toestand zeer gevaarlijk maken.

Want hij had snel een onderzoek ingesteld in de kleedkamer van de paardrijdster, en het duurde niet lang, of hij wist genoeg. In een der hoeken, niet aanstonds zichtbaar omdat het daar duister was, bevond zich een gat in de zoldering, waardoor in vroeger tijden wellicht een kachelpijp had geloopt, en door die opening had Joshy alles moeten hooren, althans het voornaamste, van hetgeen daar beneden gesproken was. Het overige was niet moeilijk te raden.

De schelm had zeker begrepen, dat hier geld te verdienen was en had zich gehaast, de loge op te zoeken, waar zich de man bevond, die Kyriapoulos moest heeten. Hij had het geheim van Raffles' plannen zeker voor een groote som verkocht, en daarna ook nog op zich genomen, Soliman een middeltje in te geven, waardoor het dier onrustig en prikkelbaar werd.

Het was zeer wel denkbaar, dat de Griek niet eens den dood verlangd had van zijn helpster en dat hij haar alleen maar voorloopig buiten staat had willen stellen, hem te benadeelen. Op die wijze had hij natuurlijk de handen vrij tegen zijn doodsvijanden, en Raffles wist dat de strijd nu fel en verbitterd zou zijn, en dat het einde spoedig zou volgen.

Terwijl Henderson zijn toeren vertoonde, en het publiek voortdurend juichte, vreesde Raffles elk oogenblik een aantal politieagenten te zien binnendringen om hem te komen arresteren, want de Griek wist nu, wie zich achter het mom van den rekwerker verborg.

Maar toen zich niets bijzonders voordeed, begon Raffles in te zien dat de Griek liever zelf zijn wraaklust wilde botvieren, en er zich niet mede tevreden stelde, zijn vijand te doen arresteren. Hij zou trouwens wel van hem gehoord hebben, en weten, dat dit maar niet zoo gemakkelijk ging. Tenslotte zou de eenmaal gearresteerde Raffles, zoo moest hij redeneeren, zich geen seconde bedenken om alles te zeggen wat hij omtrent den schatrijken Griek wist, die op zulk een geheimzinnige wijze zijn prachtig woonhuis had verlaten.

Maar de arme reus was in zulk een verschrikkelijk humeur, dat hij niet alleen rotsblokken, maar kanonnen zou hebben verbrijzeld! Hij

hamerde er zoo woest op los met zijn bloote vuist, dat de steenen naar alle richtingen vlogen, stukgebeukt, en de nieuwsgierige stalknechts in een haastige vlucht hun heil zochten.

Hij maakte de „levende carroussel” op een wijze, die de acht dames, welke in de schuitjes hadden plaatsgenomen, nog maanden later zou heugen, als een van de ergste avonturen die zij hadden beleefd, want de reus zwaaide haar in het rond, zoo snel, dat ze ieder oogenblik uit de schuitjes dreigden te worden geslingerd.

Henderson beet zijn spijkers en kettingen door alsof het krakelingen waren, boog op vereerend verzoek een dikke gaspijp krom, die een heer uit het publiek voor hem had meegebracht, en draaide een gewone pook als het ware tot een kluwen. Hij gaf zich nauwelijks de moeite om voor het applaus te komen danken, en wendde zich dadelijk grimmig tot Brand met de vraag:

— Waar is die kerel, mijnheer Brand — die potsenmaker, met zijn zwarte oogjes? Ik ben nog niet klaar met mijn nummer — ik heb nog het een en ander te breken!

— Wacht daarmede, tot mylord het zal bevelen, James! antwoordde Brand ondanks zichzelf lachend. De kerel sluipt hier nog rond, en gelooft zeker, dat men niets tegen hem kan bewijzen. Hij is bij het paard gezien — en dat is alles. Maar mylord wil volstrekt niet dat hem een haar op het hoofd gekrenkt wordt!

— Wil mylord dat niet? vroeg de reus verbluft.

— Neen, Henderson. Wij hebben op het oogenblik aan een heelen, een levenden Joshy heel wat meer dan aan een zieken of dooden! Je zoudt toch ook den speurhond niet dooden die je op het spoor moet brengen van een gevaarlijk misdadiger?

— Dat zou al heel dom zijn, mijnheer Brand.

— Juist even dom zou het zijn, thans dien Joshy te willen bestraffen! Want hij zal stellig nog wel eens met den Griek in aanraking komen. Zijn hebzucht is gewekt, hij begrijpt dat hier meer te verdienen is, en hij zal een willig werktuig zijn in de handen van Kyriapoulos. Die zal hem wel opdragen, ons in het oog te houden, en als het kan, ons een leelijke poets te bakken — ons uit den weg te ruimen misschien.

— Ik moet zeggen dat dat vooruitzicht mij volstrekt niet aanstaat, mijnheer Brand! pruttelde de reus, die intusschen de gemeenschappelijke kleedkamer bereikt had, zijn dikke overjas afwierp en zijn bezweet lichaam begon af te drogen. Alles heeft zijn grenzen — en ik vind het een onaangenaam denkbeeld, door dien kleinen jakhals met zijn gemeene oogjes aan mijn einde te komen!

— Zoover zijn wij nog lang niet, James! Stel je maar gerust. Mylord zal wel een goed

plan bedenken! En haast je nu wat, want mylord wil je onmiddellijk naar het gasthuis zenden, waar je je moet overtuigen dat Jacqueline daar inderdaad is opgenomen. Zeg dat je haar neef, haar broer bent, het komt er niet op aan, maar overtuig je van de plaats waar men haar heeft neergelegd. Medrano moet het betalen, want dat schrijft zijn contract hem voor, en al lijkt hij een goedgehartig man — hij moet toch ook aan zijn beurs denken en zal haar zeker wel geen kamer voor haar alleen hebben gegeven. Dat alles wil mylord weten, en liefst zoo spoedig mogelijk. Als je dien Griek mocht zien.....

— Dan grijp ik hem in zijn nek, en werp hem in de Seine!

— Neen, driftkop! Niets van dat alles! Loop toch niet zoo hard van stal! Als je hem ziet, dan volg je hem, en tracht te ontdekken waar hij thans woont. Mylord en ik zullen letten op Joshy, voor zoover het ons mogelijk is. De pauze is zooeven begonnen en wij moeten ons nu zelf haasten — nu minder dan ooit mogen wij onze taak hier verzuimen! Men zou achterdocht krijgen, en dat moet tot iederen prijs vermeden worden.

Nog terwijl hij sprak begon Brand zich haastig te ontkleeden en stak zich in het tricot van dunne, blauwe zijde, dat zijn krachtige, en toch slanke ledematen prachtig tot hun recht deed komen.

Raffles trad een oogenblik later binnen, zwijgend, met een somber gelaat, en begon zich eveneens te verkleeden, terwijl Brand nu en dan een schuinschen blik op hem wierp, en Henderson in zich zelf bleef brommen als een getergd wild dier.

Niemand van de drie mannen sprak een woord, terwijl zij zich voortrepten, want aller gedachten waren op het oogenblik bij de ongelukkige vrouw, die nu opnieuw op het ziekbed was geworpen, en bij den gevaarlijken smokkelchef aan wien zij dit te wijten had.

Henderson was het eerst klaar, kreeg zijn instructies en wat geld, en verliet onmiddellijk het circus aan de achterzijde, teneinde zich te begeven naar het gasthuis van Lariboisière, op ongeveer tien minuten gaans afstands, waar de gewonde paardrijdster was opgenomen.

En nauwelijks hadden Raffles en Brand zich in hunne maillots gestoken, of reeds ging het belletje, dat hen moest waarschuwen en vlug daalden zij de trap af, om een oogenblik daarna met den bekenden beroepsglimlach in den kring van fel licht te springen, die hen eensklaps omsloot.

Het drievoudig rek was reeds opgezet, maar Raffles had leergeld betaald, en hij onderzocht dan ook kalm, zonder zich te overhaasten, alle spandraden, en het hout van de rekstokken, totdat hij alles in orde had bevonden.

Toen begon hun nummer, nu en dan onder-

broken door de grollen van een der clowns, opdat zij wat op adem zouden kunnen komen, en nimmer had het verwende publiek van het Circus Medrano iets dergelijks gezien, twee zulke volleerde acrobaten, zulk een stoutmoedigheid, en zulk een gratie, gepaard aan kracht.

Een ware storm van applaus barstte dan ook los, toen Raffles en Brand, na een laatste salto, glimlachend bogen, en tusschen de gordijnen verdwenen.

Zij moesten wel vier malen terugkomen om te danken en toen ving Medrano zelf hen op,

bezweet en verrukt, sloeg hen op de schouders, en jubelde:

— Een contract voor een vol jaar! En ik leg er nog honderd francs per dag op! Ik maak niet gauw complimentjes, want dat bederft de menschen maar — en je mag me gelooven als ik zeg dat jullie fenomenaal zijn, en die vriend van je ook, die blijft bij me. Waar zit hij nu, die groote kerel?

— Cigaretten halen! antwoordde Raffles lakoniek. Hij zal nog wel terugkomen. Wat het contract betreft — daar spreken wij nog wel eens over.

HOOFDSTUK VII.

EEN VREESELIJK EINDE.

Een uur later ongeveer ontmoetten de drie vrienden elkander voor de deur van het groote ziekenhuis, want al dien tijd had Henderson rustig op wacht gestaan, en hij zou er ook den heelen nacht zijn blijven staan, als het noodig zou zijn geweest.

En hij verhaalde onmiddellijk, dat hij, al was het dan met eenige moeite, bij de bewusteloze was toegelaten, die inderdaad in een gemeenschappelijke vrouwenzaal lag, waar tien bedden stonden, die voor de helft bezet waren.

De reus wist zelfs nauwkeurig de plaats aan te duiden waar zich dat vertrek bevond, — aan de achterzijde van den rechtervleugel en uitziende op het groote park, met zijn afzonderlijke paviljoens, dat zich rondom het ziekenhuis uitstrekte. Dat park drong als het ware tusschen de beide zijvleugels door, zoodat niet alleen de vier ramen aan de voorzijde van de zaal, maar ook de twee in den zijwand op al dat groen uitzagen. Deze vrouwenzaal bevond zich op de tweede verdieping. Een brandladder liep vlak langs de ramen in den zijgevel.

— Dat heb je alles goed opgemerkt, James! zeide Raffles pijnlijk. Hoe was het met haar, toen je haar verliet?

— Zij was bij bewustzijn, zij had erge pijn, maar zij herkende mij toch dadelijk en zei met een zwak stemmetje, dat U zich niet ongerust moest maken, want dat zij wel weer spoedig de oude zou zijn. Maar gij moest U zelf in acht nemen, zei het arme schepsel, alsof wij dat al niet uit ons zelve zouden hebben gedaan, nu wij met dien duivel te doen hebben!

— Ik heb een voorgevoel, James, dat hij het ons niet lang meer lastig zal maken, zeide Raffles kortaf. Heb je geïnformeerd naar de officieele bezoeken?

— Tweemaal in de week, in de klasse waar zij verpleegd wordt, gedurende een uur!

— Dat is te weinig! zeide Raffles. Dan moet zij aanstonds morgen naar een andere kamer worden overgebracht. De nabijheid van die brandtrappen is mij ook te gevaarlijk. Wij hebben nu eenmaal te doen met een kerel die nergens voor staat. De hemel weet wat hij nu wil ondernemen met behulp van een windpistool of een vergiftigde pijl! En daarom, Brand — ik weet dat ik veel van je verg, maar het geldt hier misschien een menschenleven. Blijf twee uren waken in het park — je kunt over het hek klimmen. Dan zal ik je komen aflossen, en drie uren daarna Henderson.

Het vooruitzicht was wel weinig aangenaam, maar allen begrepen dat men met een man als Kyriapoulos de uiterste voorzichtigheid in acht moest nemen.

Indien hij maar een oogenblik mocht twifelen aan de onderworpenheid van die vrouw, indien hij een seconde zou gelooven dat zij hem zou kunnen aanklagen, dan zou hij niet aarzelen haar door sluipmoord uit den weg te ruimen.

En zoo geschiedde het dan ook, dat Brand zich van hen afzonderde, en een plek zocht, waar hij ongezien over het niet al te hooge hek kon klauteren.

Raffles en Henderson begaven zich naar hun woning, die nauwelijks twintig minuten gaans verder lag en namen eenige uren rust.

Toen stond Raffles weer op van zijn bed, waarop hij zich gekleed geworpen had, rekte zich eens uit, was onmiddellijk klaar wakker, en sloop de trap af, om Brand te gaan aflossen.

Zoodra hij zich op dezelfde plek bevond, waar de jongeman over het hek geklauterd

was, liet hij het zachte, lokkende gefluit van den merel hooren, dat bijna aanstonds beantwoord werd, en een oogenblik later trad Brand uit de donkere schaduw van een boschje te voorschijn, overtuigde zich dat hij met Raffles te doen had en fluisterde opgewonden door de spijlen van het hek heen:

— De schelm is er geweest! Het had maar een haar gescheeld, of ik had hem kunnen grijpen!

— Vertel spoedig! zeide Raffles op gedempten toon.

— Ik stond nog nauwelijks een uur op wacht, met mijn blikken gevestigd op de vensters van de vrouwenzalen op de tweede verdieping, die tamelijk helder verlicht waren, en waarachter ik nu en dan een zuster zag heen en weer loopen of ik meende een donkere gedaante te zien, die zich heen en weer bewoog aan den voet van de brandtrap. Toen steeg die gedaante naar boven, en ik begreep natuurlijk onmiddellijk dat dit onmogelijk een nachtwaker zou zijn, want die zou wel een lantaren bij zich gehad hebben, en ook niet zoo stil en geheimzinnig te werk zijn gegaan. Ik verliet mijn post, sloop op mijn beurt naderbij, en zag hoe de gedaante hoe langer hoe hoger klom. Ik stond nog in beraad of ik niet zou schieten, maar dat durfde ik niet — stel je eens voor dat ik mij toch vergist had, en dat hij het niet was! Zoo besloot ik dus hem na te gaan, al wist ik wel dat ik er mijn hachje aan waagde, op die smalle ijzeren trap. De gedaante hield stil op het kleine portaal, nog geen drie voeten van het zaalvenster verwijderd, leunde voorover, en loerde blijkbaar naar binnen. Toen aarzelde ik niet langer, maar was met een paar sprongen bij den voet van de trap. Helaas echter trapte ik daarbij op een dikken, drogen tak, die luid knappend doormidden brak, en de man daarboven was gewaarschuwd! Sneller dan een eekhoorn liep hij de brandtrap heelemaal ten einde en ik zag hem over den rand van het dak verdwijnen. En ik moet het je bekennen — ik durfde niet verder gaan! Hij had mij immers gemakkelijk tien malen kunnen treffen, terwijl ik daar langs die smalle trap naar boven klauterde.

— Dat was heel verstandig geredeneerd, Brand! Moed is heel mooi in een man — maar doldrieste overmoed is af te keuren! Hij zou zeker geen seconde geaarzeld hebben, om je van het dak af een kogel door het lichaam te jagen met zijn geruischloos pistool! Wat geschiedde er verder?

— Wel, ik snelde weer terug naar de beschuttende duisternis, ik lette goed op, maar ik zag de gedaante niet terugkeeren.

— Dan is het nu mijn beurt. Zij moet morgen onmiddellijk worden overgebracht naar een afzonderlijke kamer, en wij zullen den directeur, voor zoover het noodig is, op de hoogte brengen.

Zij moet zeer zorgvuldig bewaakt worden, en alleen de geneesheer van het gasthuis mag haar bezoeken, buiten ons. Die Grieksche schelm weet zich zeer goed te vermommen en zou ondanks alles onder een of ander voorwendsel tot haar kunnen doordringen. En ga nu heen, Brand, en ga slapen. Morgen zullen wij wel nader beraadslagen.

— Wat doen wij met dien Joshy?

— Waarde Brand — ik moet vreezen, dat wij veeleer de vraag moesten omkeeren: wat doet Joshy met ons? De nacht brengt wellicht raad! Ga nu.

Brand verdween over het hek, en alleen het flauwe geritsel van de bladeren was hoorbaar toen hij dit deed.

Het verdere van den nacht verstreek zonder dat zich iets bijzonders voordeed, en de dag was nauwelijks begonnen, of Raffles liet zich bij den directeur van het ziekenhuis aandienen in gezelschap van Brand, maakte zich kenbaar als een goed vriend van Jacqueline Duparc, werd dadelijk bij hem toegelaten, toen hij sprak van een hogere klasse, en verliet het groote gebouw niet, voor de overbrenging had plaats gehad en voor hij den directeur had gezegd, dat het leven van de gewonde ernstig gevaar liep, daar zij verbitterde vijanden had, die haar een doodelijke wraak hadden gezworen.

De directeur drong aan, wilde nadere bijzonderheden vernemen, sprak van de politie, maar Raffles kon slechts antwoorden, dat hijzelf de verblijfplaats van den vijand niet kende, en onkundig was van zijn ware voornemen. In ieder geval bereikte hij, dat de directeur hem de plechtige verklaring gaf, niemand, behalve hemzelf, den behandelenden geneesheer of diens assistent, de verpleegster en de beide vrienden, bij de zieke toe te laten.

— Ik heb nog een uitzondering! zeide Raffles glimlachend. Van haar vijanden kennen wij er een, die clown is bij denzelfden troep waar wij nu zijn! Het is een klein kereltje met felle, zwarte oogen, en hij heet Joshy. Wanneer hij komt, laat hem dan, dat verzoeken wij U dringend, niet bij haar toe, maar houdt hem aan den praat tot gij de politie hebt kunnen waarschuwen, en laat deze dan den man fouilleeren. Het zou mij niet verwonderen als hij dan vergiftigde bonbons of iets dergelijks bij zich bleek te hebben.

— Afschuwelijk! kreet de directeur vol ontzetting. Maar waarom zoudt gij dan dien kerel niet aanstonds laten arresteeren?

— De wet laat nergens toe, mijnheer, iemand gevangen te nemen, voor de volvoering van de daad! antwoordde Raffles kortaf. Maar vindt men iets bij hem, dan kan hij misschien gedwongen worden, zijn medeplichtige te verraden. Tot zoolang kunnen wij niets doen. Wilt gij mij dit beloven?

De directeur dacht een oogenblik na, keek

Raffles eens goed aan, en antwoordde toen:

— Gij hebt mijn woord! Wij zullen al het mogelijke doen om die ongelukkige vrouw te beschermen. Ik weet dat ik een groote verantwoordelijkheid op mij laad door alleen op Uw woorden af te gaan, want het is een heel ding, een bezoeker, die zich komt aanmelden, door de politie te laten fouilleeren.

— In dit geval kunt gij het gerust doen, mijnheer, want wij weten zeker dat die Joshy de man is, die de vreeselijke val van onze vriendin veroorzaakt heeft, en als men hem het vuur na aan de schenen legt, zal hij wel door de mand vallen!

En met deze woorden nam Raffles afscheid, en zeide, zoodra de beide vrienden weder op straat stonden, zachtjes tot Brand:

— De wonde geneest gelukkig uitmuntend — misschien kan zij over twaalf of veertien dagen reeds weer als genezen worden ontslagen! Maar al dien tijd zal zij ondanks alles aan het vreeselijkste gevaar blootstaan, en ik had er een vermogen voor over, als ik thans wist waar zich die vervloekte Griek ophoudt.

Het was alsof het noodlot den wensch van Raffles aanstonds wilde vervullen, want juist op dat oogenblik kwam er een auto aanrijden, die voorbij reed terwijl de man die daarbinnen zat juist een anderen kant opkeek en voor het ziekenhuis stilhield.

Raffles had Brand ijlings achteruit getrokken achter een vooruitspringend gedeelte van den muur, en zag dat het portier geopend werd, en dat een man haastig de stoep beklom van het ziekenhuis.

Hij vergiste zich niet — die man was Kyriapoulos.

— Als hij langer dan vijftien seconden wegblijft, gaan we eveneens naar binnen! zeide Raffles. Zoo niet, dan spring je achter op de auto en je rijdt mee. Sluip vast achter de taxi. De chauffeur is gelukkig blijven zitten en leest een krant. Misschien rijdt hij wel dadelijk naar zijn huis terug, en als je dat gevonden hebt, telefoneer me dan onmiddellijk van de eerste de beste plek naar het ziekenhuis, waar ik zoo lang zal wachten. Vlug wat!

Wij zeiden reeds dat het nog zeer vroeg in den morgen was, het ziekenhuis ligt in een zeer stille buurt, en niemand nam er dus notitie van, dat een eenvoudig gekleede jonge man op een taxi toeliep en daar post vatte, achter de kap verscholen.

Raffles haalde verlicht adem toen bijna dadelijk daarop de deur weer openging en de Griek verscheen met een verstoord gelaat. De directeur had dus woord gehouden en hem niet bij Jacqueline toegelaten.

Raffles zag hoe de auto wegreed, terwijl Brand lenig als een kat achter op de auto wipte en toen trad hij op zijn beurt het ziekenhuis weder binnen en vroeg daar verlof, op een

telefonische boodschap te mogen wachten.

En hij wachtte niet lang, want tien minuten later werd hij aan de telefoon geroepen en hij hoorde de woedende stem van Brand die zeide:

Alles mislukt! De auto stond onderweg stil, de schurk heeft zeker iets vermoed en voor ik wist wat er gebeurde, stapte hij uit en liep om den wagen heen! Hij stak naar mij, die leelijkerd, maar miste gelukkig, wij hebben geworsteld, maar hij is mij helaas ontsnapt, voor ik hulp kreeg! Wat moet ik doen? Hij heeft mij een leelijken opstopper gegeven, die mij den adem benam!

— Kom naar huis! antwoordde Raffles kortaf. Je hebt gedaan wat je kon. Wij zullen verder beraadslagen.

En een half uur later waren de mannen vergaderd in de woonkamer van het kleine witgepleisterde huisje op Montmartre.

Raffles, die geruimen tijd zwijgend op en neer had geloopt, stond eindelijk stil, bromde half tusschen de tanden:

— Tot iederen prijs moeten wij weten waar de schurk zich bevindt! Wij zullen geen rustig oogenblik hebben, voor wij met den kerel hebben afgerekend!

— Misschien gaat hij vanavond wel naar den circus om een onderhoud te hebben met dien Joshy! merkte Brand op.

— Dat zou zeker buitengewoon onbeschaamd zijn, tenzij hij vermoedt dat wijzelven niet meer zullen durven optreden, nu onze identiteit doorzien is! hernam Raffles. Maar wij moeten het er in ieder geval op wagen, en mogen ook Medrano niet zonder waarschuwing in den steek laten, dat heeft die vriendelijke, oude man niet aan ons verdiend.

— Zou die Joshy weten waar hij zich ophoudt? vroeg Brand weer.

— Ik weet het niet — maar het is niet onmogelijk. Die twee zijn nu medeplichtigen, en de een is natuurlijk bang voor den ander. Zeg eens, Henderson, waarom zeg je niets! Kun jij geen middel bedenken?

De reus had met een somber gelaat voor zich uit zitten kijken en antwoordde nu langzaam, zonder op te zien, met zijn vierkante kin in zijn geweldige vuist gesteund:

— Ik geloof het haast niet, mijnheer Brand. Mijn middelen vinden nooit zooveel ingang, geloof ik. Mylord vreest dat ik te hardhandig tewerk ga! Met mij is niets te beginnen!

— Hardhandigheid zou in dit geval ook weinig baten, James! hernam Raffles kortaf. En toch moeten wij dien man hebben, tot iederen prijs! Zijn sluwheid kent geen grenzen, en binnen weinige dagen zal hij wel een middel verzonnen hebben, om ondanks alles die ongelukkige vrouw, die hem niet alleen niet meer van nut is, maar nu zelfs zeer gevaarlijk voor hem is geworden, uit den weg te ruimen! Zij weet veel, zoo niet alles van hem, en hij moet

wel vreezen dat zij dat aan de politie zal ver-
raden. Hij zal dus in de eerste plaats willen
pogen haar weder in zijn macht te krijgen,
haar weder onder zijn invloed te brengen en
als hem dat niet spoedig gelukt — dan is zij
ter dood veroordeeld!

Het was in een tamelijk mistroostige stem-
ming, dat de drie mannen zich dienzelfden
avond naar den circus begaven.

Het eerste wat hun opviel, was, dat Joshy,
alsof hij volstrekt niets te duchten had, brutaal
rondliep in de stallen, ofschoon er van vele
kanten blikken van wantrouwen en verachting
op hem werden geworpen, want reeds was het
uitgelekt, dat de kleine clown het paard iets
moest hebben ingegeven, al kon men dat ook
onmogelijk bewijzen en al begreep niemand de
ware beweegreden. Want aan jalouzie was
moeilijk te denken, nu de mooie paardrijdster
voor de eerste maal sedert langen tijd weer
optrad!

Henderson vooral was zoo stil, als Brand
hem maar zelden had bijgewoond, en er scheen
iets om te gaan achter zijn bewolkt voorhoofd,
dat hij aan niemand wilde toevertrouwen.

Maar wie goed had opgelet, zou gemerkt
hebben, dat hij Joshy als zijn schaduw volgde,
die nog al den tijd had, alvorens hij zich be-
hoefde te kleeden, nu het nummer van de
paardrijdster was vervallen.

En in een donker hoekje van een der gangen
werd de heer Joshy door zijn noodlot achter-
haald in den vorm van een geweldige vuist,
die hem in den nek greep, en hem onweer-
staanbaar meesleepte in het eerste het beste
leegstaande kleedkamertje, voor hij nog maar
een kik had kunnen geven.

Hij voelde zich achteroverwerpen op een
tafel, en zag in het van woede vreeselijk ver-
trokken gelaat van den reus die over hem heen
gebogen stond en heel langzaam uit zijn rech-
ter zak een van die zware stukken steen haalde,
die hij bij zijn toeren moest gebruiken.

Hij voelde het angstzweet op zijn voorhoofd
parelen en zijn tanden klapperen toen die
zware vuist met dien zwaren steen erin lang-
zaam omhoog ging, tergend langzaam, en op-
rees boven zijn hoofd. En toen siste Henderson
hem toe.

— Luister jij eens, misbaksel! Een men-
schenleven is mij altijd heilig geweest, maar om
het jouwe geef ik geen zier. Jouw gezicht
vanavond, je gluiperige oogen bevallen me
niet! Je voert iets in het schild! Jij weet waar
die Griek is — en wat hij wil uitvoeren, mis-
schien vanavond nog wel! Zeg het, als je niet
wil dat ik de woorden uit je strot wring, en
je hoofd zoo plat sla als een cent!

Joshy had bijna geen adem meer om te ant-
woorden. De stalen vuist kneep hem de keel
dicht, en de andere, met den steen erin, maakte
een dreigende beweging. En in het gezicht

van den man die over hem heen gebogen stond,
meende hij zijn einde te lezen, alsof de engel
des doods het hem zelf verkondigd had.

Hij rochelde met moeite:

— Ik zal alles zeggen — laat me dan los —
en belooft me straffeloosheid!

— Die kan ik je niet beloven — dat hangt
van anderen af! zeide Henderson ruw. Maar
ik belooft je dat ik doen zal wat ik kan, en
spreek nu!

— Hij is — hij is in een kleine kamer — heel
hoog boven de stallen, waar ik hem aanstonds
zou opzoeken om met hem te spreken. Ik
heb hem daar zelf binnengelaten langs de
achtertrap — niemand komt daar ooit — Hij
wilde vanavond — dien vriend van jullie ver-
moorden — ik zou zorgen dat drie kerels hem
zouden opwachten.

Henderson werd bleek als de dood, en een
oogenblik was het alsof zijn ijzeren vingers
zich zouden toeknippen om den mageren hals
van den ellendeling, die zich onder zijn vuist
kronkelde als een worm.

Toen liet hij hem een weinig los, daar de
man blauw begon te worden, haalde de deur
met zijn voet naar zich toe, vatte den clown
in de borst, en droeg hem als een kat die in
het water gelegen heeft de gang in, waar juist
een paar artiesten voorbij liepen, die verwon-
derd stilstonden bij dit schouwspel.

— Roep mijn kameraden! beval Henderson
kortaf. Ik heb hun iets te zeggen — in ver-
band met Jacqueline! Vlug wat! — Anders
mis ik mijn nummer!

Het werd roerig in de gang, snelle voetstap-
pen klonken, en daar kwamen Raffles en Brand
reeds aan, verbaasd over wat zij zagen.

— Dit is nu mijn middeltje, mylord! zeide
Henderson heel zacht bij het oor van Raffles.
Het is hardhandig, dat beken ik, maar soms
wil het wel eens helpen! Want de Griek zit
in een kamertje hoog boven de stallen, deze
kerel weet het, en vanavond had gij er aan
moeten gelooven!

De reus had deze woorden luider gezegd
dan in zijn bedoeling lag en er stegen kreten
van woede en verbazing op, terwijl dreigende
vuisten werden opgeheven tegen den doodelijk
ontstelden clown, die vruchteloos spartelde
in de vuist van Henderson.

Toen zeide Raffles eenvoudig:

— Het is goed! Jullie hebt het gehoord,
mensen! Daarboven verschuilt zich een moor-
denaar, die niet alleen Jacqueline, maar ook mij
wil doden! Naar boven, en hem gegrepen!

Er ontstond een groot tumult, het verhaal
ging dadelijk van mond tot mond, deuren
vlogen rammelend open, traptreden kraakten,
en toen stoven vier of vijf mannen, door Raffles
en Brand voorafgegaan, de vrij breede, houten
trap op, die naar vertrekken voerde, welke alleen
maar gebruikt werden als er een ballet werd

gegeven. De beide vrienden hadden hun revolver gegrepen, vast besloten om er zich van te bedienen als het noodig was.

Maar de man daarboven moest het tumult hebben gehoord! Een deur vloog open, een man boog zich over de trapeuning, en toen klonk er een verschrikkelijke gil van dierlijke woede. Snel achter elkaar vuurde Kyriapoulos zijn revolver af op de naderenden, maar hij raakte slechts een stalknecht in den schouder die met een kreet van pijn ineenzakte.

Toen de Griek zag dat de terugtocht hem reeds was afgesneden, ijlde hij de gang in, slecht verlicht, verdween om een hoek, en men hoorde zijn schreden op de houten trap, die nog verder naar boven voerde.

— Hij tracht over het dak te ontkomen! schreeuwde een der pikeurs. Vlug wat — laten wij hem trachten in te halen voor het te laat is! Hij kan hier den weg niet weten!

Het troepje stormde voort, bereikte op zijn beurt de trap en begon ze te beklimmen, Brand en Raffles nog steeds vooraan.

Altijd hooger en hooger ging het, nu en dan zagen zij den vluchteling, tot zij plotseling als verblind stilstonden aan den rand van een afgrond vol licht en gevuld met duizenden hoofden die allen omhoog staarden, denklijk aangetrokken door het tumult van de oude, vermolmde planken, die kraakten en kreunden onder het gewicht der voorthollende mannen.

Vanuit een duizelingwekkende hoogte staarden Raffles en Brand een oogenblik neer in de diepte, totdat Brand een kreet van ontzetting slaakte, en voor zich uit wees.

Over een smalle plank, rustend op twee trekstangen, met zijn hoofd niet ver van de glazen overkapping, liep Kyriapoulos voort, met wijduitgespreide armen om zijn evenwicht te bewaren en gillend als een bezetene.

Zijn doel was blijkbaar, de overzijde te bereiken, dan de plank weg te trekken, en zich over het dak in veiligheid te brengen.

Maar zoover kwam hij niet —

De plank begon te zwiepen, want zij was lang en dun.

De Griek stond een oogenblikje stil, zeker in de hoop dat het zwiepen daardoor zou ophouden — maar de plank boog nog verder door — en zij schoot aan het verste einde plotseling van de trekstang af.

Een ontzettende kreet uit duizenden kelen steeg op, maar boven alles klonk de krankzinnige schreeuw van doodsangst uit den mond van den Griek, die wild om zich heengreep, nog even een spandraad aanraakte en toen omlaag viel.

Halverwege ongeveer ontmoette hij op zijn weg naar den dood het samenstel van draden en kabels, die de zwevende rekken en de platformen van de luchtacrobaten op hun plaats moesten houden.

Hij viel met zijn hoofd juist op zulk een dunnen staaldraad, en een kreet van ontzetting en afgrijzen steeg als een gehuil omhoog in den wijden koepel, toen het ontzette publiek een onthoofd lichaam zag neerstorten, om en om wentelend en met een doffe smak neerploffen op het gele zand, terwijl het hoofd nog een tiental meters verder rolde —



768 bladzijden
170 Verhalen en
276 Illustraties
Acht driekleurige
tekeningen

Een zoo uitgebreid en grootsch opgezet boek voor Uw kinderen voor zulk een lagen prijs is nog nimmer aangeboden! Uw kinderen zullen het met spanning lezen of er ademloos naar luisteren als U eruit voorleest. De herinnering zullen zij altijd dankbaar meedragen en er later hun eigen kinderen weer van laten genieten, want

DIT BOEK WORDT NOOIT OUD!

De Nieuwe Eeuw prijst: Een echt mooi gezinsboek! De jeugd krijgt, waar ze recht op heeft! De zeer vele goede illustraties vormen een machtige bron van fantasie. — Nwe Tilb. Courant: Een uitstekend boek. De keus der verhalen valt vooral te loven.

MOCHT U DIT BOEK NIET DIRECT NOODIG HEBBEN, BESTEL HET DAN TOCH HEDEN B.V. VOOR EEN AANSTAANDEN VERJAARDAG. WACHT NIET! WANT DIT BOEK ZAL SPOEDIG UITVERKOCHT ZIJN.

Het verschuldigde kan ook worden voldaan in 3 maand. term. van fl. 1.-
N.V. BOEK- EN KUNSTHANDEL H. NELISSEN,
PRINSENGRACHT 627 — AMSTERDAM — GIRO 60092

BON Onderget. wenscht te ontvangen HET BOEK VOOR DE JEUGD.
Het verschuldigde ad fl 2.90 / de 1e maand. termijn af fl 1.-
is aan Uw adres verzonden.

NAAM: ADRES:

HET BOEK
VOOR DE
JEUGD

2.90
GEBONDEN